

ת"פ 68436/07/20 - מדינת ישראל נגד אדהם אסווד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 68436-07-20 מדינת ישראל נ' אסווד (עציר)

בפני כבוד השופט סארי ג'וסי

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ פרקליטות מחוז חיפה

נגד

הנאשם

אדהם אסווד (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד בריק פארס

הכרעת-דין

1. באישון-ליל בתאריך 19.07.2020 הוצת רכב מסוג טויוטה לנד קרוזר בעיר עכו.

המאשימה סבורה, בהסתמכה בעיקר על מצלמות האבטחה, כי היה זה הנאשם, אשר ביצע את העבירה והצית את הרכב.

הנאשם מצידו כופר בכך שהיה זה שהוא שביצע את מעשה ההצתה, ואף סבור, כי דין של הראיות, אשר התקבלו ממצלמות האבטחה להיפסל.

כתב-האישום

2. בעקבות האירוע הוגש נגד הנאשם ביום 30.07.2020 כתב-אישום, המייחס לו עבירת הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

3. על-פי עובדות כתב-האישום, עלא אשקר (להלן: "המתלונן") הוא הבעלים של רכב מסוג טויוטה לנד קרוזר, שנת 2005, מספר רישוי XX-XXX-XX (להלן: "הרכב").

במועד הרלוונטי לכתב-האישום, התגורר המתלון ברחוב XXXXX מס' XX, בעכו (להלן: "הבית").

בתאריך 19.07.2020 בשעה 02:58 או בסמוך לכך, יצא הנאשם מביתו כשברשותו שקית ובתוכה בקבוק המכיל חומר דליק (להלן: "השקית" ו- "הבקבוק" בהתאמה), ורכב על אופניים חשמליים השייכים לו (להלן: "האופניים") לכיוון ביתו של המתלון.

בהמשך, בשעה 03:02 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם אל סמוך לבית. הנאשם ירד מן האופניים עת הוא אוחז בשקית, ניגש לחלק הקדמי של הרכב, ושילח אש, במזיד, ברכב אשר חנה ברחוב הסמוך לבית, בכך ששפך את החומר הדליק מן הבקבוק שהיה בשקית על הרכב, הציתו, שב לאופניים ונמלט מן המקום.

כתוצאה מן ההצתה, נגרם לרכב נזק בסך 79,412.49 ₪, והוא הוכרז כ"אובדן כללי".

תשובת הנאשם לאישום

4. ביום 15.09.2020 התקיים בפניי דיון, במסגרתו כפר הנאשם במיוחס לו בכתב-האישום, וטען, כי הוא אינו קשור לא למעשה ההצתה מושא כתב-האישום, ואף לא לרכב האמור.

הנאשם הודה, כי הוא אכן מתגורר בכתובת המצוינת בכתב-האישום.

עוד ובנוסף טען הנאשם, כי חלקים מסוימים מן האמירות שלו בחקירתו במשטרה, הן במחלוקת, הואיל וקיימים ברשותו מסמכים רפואיים המעידים שהוא נחקר תחת אזהרה במשך שעות ארוכות, וזאת למרות שהוא היה מצוי במצב רפואי קשה.

פרשת התביעה

5. ביום 09.12.2020 החלה להישמע בפניי פרשת התביעה, אשר ראשיתה בדברי פתיחה של ב"כ המאשימה, במסגרתם נטען, כי המסכת העובדתית המתוארת בכתב-האישום מתועדת כולה במצלמות אבטחה.

עוד נטען, כי כל המסלול שעבר הנאשם, החל מן הרגע בו יצא מפתח דירתו, עובר דרך המסלול שהוא עבר ברחובות העיר עכו, לרבות רגע ההצתה, ועד אשר שב לדירתו, מתועד באופן מלא במצלמות אבטחה. מצלמת האבטחה, כך נטען, אף מתעדת, כי לאחר ששב הנאשם לביתו, לאחר ביצוע ההצתה, יצא הנאשם שוב מן הבית וזרק שקית לפח-אשפה סמוך לביתו.

לטענת ב"כ המאשימה, בפעולת חיפוש שבוצעה בסמוך למועד זה, בעקבות צפייה במצלמות האבטחה, נתפס בקבוק המכיל בנזין בתוך שקית שדומה לשקית שהשליך הנאשם על-פי התיעוד במצלמות. הבגדים של הנאשם, כך אליבא דב"כ המאשימה, כפי שנצפו במצלמות האבטחה נתפסו בביתו. גם האופניים החשמליים עליהם נראה הנאשם רוכב במצלמות האבטחה, כך לטענת ב"כ המאשימה, נתפסו.

עוד ובנוסף נטען, כי אמו של הנאשם וזוגתו זיהו את הנאשם במצלמות האבטחה בפתח ביתו. גם הנאשם זיהו את עצמו, כך נטען, במצלמות האבטחה כמעט לכל אורך המסלול, אולם טען, כי ברגע ההצתה כבר אינו מזהה את עצמו. לטענת ב"כ המאשימה די בראיות האמורות, על-מנת להרשיע את הנאשם, ולקבוע מעבר לספק סביר, כי הוא ביצע את המיוחס לו בכתב-האישום.

עד-תביעה מספר 1 (מס' 10 ברשימת עדי-התביעה בכתב-האישום) - רס"ב גיא בינסקי

6. מן העדות, ביום 09.12.2020, עולה, כי העד אחראי על הורדה של מצלמות אבטחה במשטרת ישראל, בתחנת עכו, וכי קיימת לו הרשאה מיוחדת, להוריד את המדיה ממערכות ההקלטה, בהתאם להכשרה בת כשבוע שעבר לפני כשש שנים.

עוד עולה מן העדות, כי בעת הצורך מגיע העד לזירת בה בוצעה העבירה, מאתר מצלמות שתיעדו או אמורות היו לתעד את ביצוע העבירה, ובהסכמת בעל המצלמה, בכתב, הוא צופה בתכנים המצויים על-גבי מצלמות האבטחה ומוריד אותם. גם במקרה שבעניינו, כך לטענת העד, הוא ניגש למכולת סרוג'י (להלן: "סרוג'י"), ממנה ניתן היה לראות את אירוע ההצתה, והוריד את התכנים שמצויים היו במצלמות האבטחה שלו.

לטענת העד, די בקבלת הסכמה של בעל המצלמות על-מנת לבדוק את מצלמות האבטחה, ואין צורך לקבל צו של בית המשפט. עוד טען העד, כי סרוג'י חתם על טופס הסכמה, בו הוא אישר למשטרת ישראל להוריד את התכנים מן המצלמות שברשותו.

בהמשך, כך לדברי העד, הוא המשיך להתחקות אחר המסלול של הנאשם, ותחנתו הבאה הייתה עיריית עכו, שגם מן הנציג שלה הוא קיבל הסכמה להורדת התכנים ממצלמות האבטחה.

לטענת העד, הוא תחם את הזמנים בהם בוצעה העבירה מושא כתב-האישום על-פי הנראה במצלמות של סרוג'י. במענה לשאלת ב"כ הנאשם האם יכול להיות שהנאשם בחר במסלול שונה מזה הנתען בכתב-האישום, וכי הוא כלל לא האיש שנצפה בתמונות ובסרטונים, טען העד, כיהוא ליווה את הנאשם באמצעות מצלמות האבטחה מן הזירה בה בוצעה העבירה ועד אשר נכנס הנאשם לביתו, לרבות עת יצא מכיוון הבית וזרק שקית שחורת לתוך פח-אשפה.

נספחי קבלת ראייה דיגיטלית מצולמת ממחשב הוגשו לבית המשפט וסומנו כמוצגים **ת/9**, ו-**ת/11**.

מזכר צפייה בקבצים, אשר הורדו ממערכת מצלמות האבטחה של עיריית עכו, והתמונות עצמן הוגשו וסומנו כמוצג **ת/10**.

תיעוד מצלמות אבטחה - אירוע הצתת הרכב הוגש וסומן כמוצג **ת/10א**.

מזכר מיום 27.07.2020 הוגש וסומן כמוצג **ת/10ב**, ולפיו קיים פער בין הזמנים המופיעים בצד העליון השמאלי והצד התחתון הימני בקבצים, אשר הורדו ממצלמות האבטחה של עיריית עכו, ויש להתייחס לשעה שנראית בחלק הימני התחתון.

מזכר צפייה בקבצים, אשר הורדו ממצלמות האבטחה של מכולת סרוג'י והתמונות עצמן, הוגשו וסומנו כמוצג **ת/11א**, ולפיו קיים פער של שש דקות בין השעה שמצוינת על הסרטון לבין זמן האמת.

תקליטור מצלמות האבטחה ממכולת סרוג'י הוגש וסומן כמוצג **ת/12**.

מזכר מיום 26.07.2020, לפיו ביצע העד סבב בדיקת מצלמות אבטחה, בנוגע לנאשם, במספר תחנות-דלק, הוגש וסומן כמוצג **ת/13**.

מזכר מיום 26.07.2020, לפיו בדק העד את מצלמות האבטחה, מהם עלה, כי הנאשם זרק שקית שחורה לפח-האשפה, וכי לאחר בדיקה מצא, כי פח-האשפה לא פונה. עוד עולה מן המזכר, כי העד ביקש מעיריית עכו להעתיק את מקום פח-האשפה על-מנת שניתן יהא לבצע חיפוש מבלי שהנאשם יבחין בכך, הוגש וסומן כמוצג **ת/14**.

תמונת מסלול נסיעתו של הנאשם מביתו לזירת האירוע, הוגשה וסומנה כמוצג **ת/15**.

עד-תביעה מספר 2 (מספר 12 ברשימת עדי-התביעה בכתב-האישום) - רס"ר אדם אבו חלא

7. מן העדות, ביום 09.12.2020, עולה, כי העד חוקר במשטרת ישראל, תחנת עכו, מזה כ-15 שנים, ושימש כחוקר הראשי בתיק שבעניינו. לטענת העד ובמענה לשאלת ב"כ הנאשם, הוא הצליב את המידע שהתקבל ממצלמות האבטחה השונות עם עדותה של אימו של הנאשם, לפיה היא זיהתה, כי היה זה הנאשם שנראה יוצא מביתו.

עוד טען העד, כי בניגוד לטענתו של הנאשם, לפיה היה מצוי במצב רפואי קשה במהלך חקירתו, ורעד לכל אורכה, העד לא רעד במהלך החקירה, וכי לו היה מבקש הנאשם להפסיק את חקירתו הואיל והוא חש בטוב, הייתה החקירה מופסקת.

עוד ובנוסף טען העד, כי הנאשם זיהה עצמו בכל אחד מן השלבים שעבר לאורך המסלול מביתו, עד לרגע ההצתה, שאז כבר טען, כי לא היה זה הוא שביצע את מעשה ההצתה, וזאת על אף שבאמצעות מצלמות האבטחה, ניתן לשמור על קשר עין רציף עם הנאשם לאורך כל המסלול, לרבות ברגע ההצתה. העד אף הדגיש, כי הואיל והנאשם זיהה עצמו לכל אורך המסלול, עד לרגע ביצוע מעשה ההצתה, לא היה כל טעם לבצע שיחזור של האירוע מושא כתב-האישום.

העד הדגיש, כי התמונות והסרטונים שהורדו ממצלמות האבטחה, לא נשלחו למעבדה הדיגיטלית של מז"פ על-מנת לערוך השוואה ביניהם לבין תמונתו של הנאשם, הואיל והם ברורים מאוד, וכי לא זו בלבד שהנאשם, כאמור, זיהה את עצמו, אלא שבגדיו נתפסו, וכי הנאשם אישר, שמדובר בבגדים אותם הוא לבש באותו יום.

לטענת העד, הסרטונים ממצלמות האבטחה הוצגו לנאשם בסדר כרונולוגי, היינו, ראשית הוצג הסרטון שמתעד אותו יוצא מביתו. בהמשך, הוצגו הסרטונים המתעדים את מסלול נסיעתו של הנאשם על האופניים, עת חלף על-פני שני האנשים שהיו עם הרכב, והמשיך במסלול נסיעה בין בתים, התחבר לכביש, חלף על-פני המכולת, עבר את מעבר החצייה, ועת הגיע לאזור בו חנה הרכב, ירד הנאשם מן האופניים וניגש לרכב. לטענת העד, הצילום במצלמות היה רציף, ובמהלך כל המסלול זיהה הנאשם את עצמו, מלבד בחלק של ההצתה.

טופס "הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה" מיום 23.07.2020, הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג **ת/2**.

טופס "הודעת חשוד" מיום 23.07.2020, שעה 21:03, הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג **ת/2א**. הנאשם אישר שפרטי-הלבוש, אשר הוצגו לו בתמונות שייכים לו, וטען, כי אין לו חובות. עוד טען הנאשם במהלך חקירתו, כי הוא אינו מכיר לא את המתלונן, ולא את משפחתו של המתלונן.

תקליטורים של חקירת הנאשם מיום 23.07.2020 הוגשו וסומנו כמוצג **ת/2ב**.

הנאשם אישר שהאופניים, אשר הוצגו לו בתמונות שייכים לו, וכי כאשר הוא רכב על אופניו מביתה של אימו, הוא הכניס את בקבוק השתייה החריפה, אותה הוא צורך, לתוך שקית בצבע שחור, והניח את השקית על אופניו.

הנאשם זיהה את עצמו (ואף זיהה את פרטי הלבוש, אותם לבש במועד האירוע מושא כתב-האישום) לאורך הסרטונים בהם צפה, החל מיציאתו מביתו, ולאורך מסלול נסיעתו, וטען, כי הוא ירד מן האופניים סמוך לרכב שהוצת, הואיל וככל הנראה הייתה לו סחרחורת. בהמשך חקירתו, טען הנאשם, כי הוא לא הצית את הרכב, וכי הוא שגה עת חשב שזיהה

עצמו, הואיל והדמות הנראית בסרטונים האמורים, אינה דמותו.

בהמשך, זיהה הנאשם את עצמו בסרטון בו הוא נראה שב לביתו לאחר אירוע ההצתה, ולאחר דקות ספורות יוצא מהבית, וזורק בפח-האשפה שקית בצבע שחורה, הגם שלטענתו שקית זו הכילה אוכל.

תמונות של אופניו של הנאשם הוגשו וסומנו כמוצג **ת/18**.

טופס "שרשרת מוצג" מיום 20.07.2020, בנוגע ל"בקבוק מי-עדן 1.5 ליטר ושתי שקיות ניילון בצבע שחור", הוגש וסומן כמוצג **ת/19**.

דו"ח תובנות מצלמות גוף מיום 20.07.2020, הוגש וסומן כמוצג **ת/20**.

תקליטור תיעוד מצלמות הגוף של השוטרים מאירוע ההצתה מיום 19.07.2020, הוגש וסומן כמוצג **ת/21**.

טופס "שרשרת מוצג" מיום 21.07.2020 בנוגע ל"בקבוק מי-עדן 1.5 ליטר ושתי שקיות ניילון בצבע שחור" וכן **ממצא ביולוגי-מטוש ודגימת חומר נוזלי החשוד כמאיץ בעירה**", הוגש וסומן כמוצג **ת/22**.

טופס "שרשרת מוצג" מיום 21.07.2020 בנוגע למכנסי ג'ינס, שתי חולצות ושני זוגות נעליים שנתפסו בביתו של הנאשם, הוגש וסומן כמוצג **ת/23**.

מזכרים נוספים שכתב העד מיום 21.07.2020, מיום 22.07.2020, מיום 26.07.2020, וכן מיום 27.07.2020 הוגשו וסומנו כמוצגים **ת/24, ת/26, ת/28, ת/30, ת/31, ו-ת/33** בהתאמה.

מזכר מיום 21.07.2020, ובו תמלול של ההודעה על אירוע ההצתה, וכן תקליטור של הדיווח למשל"ט מיום 19.07.2020 הוגשו וסומנו כמוצג **ת/25**.

טפסי לוואי למוצגים, לרבות דגימות ותקליטורים הוגשו וסומנו כמוצגים **ת/27, ו-ת/29**.

מזכר מיום 26.07.2020 בנוגע לניתוח נתוני מחקר התקשורת שהוצא למספר המנוי של הנאשם, ולפיו הנאשם חייג ביום האירוע מושא כתב-האישום למספר של זוגתו, וקיבל שיחה ממנו, שמקורו לא אותר, הוגש וסומן כמוצג **ת/32**.

דו"ח הסבר הגעה לזהות הנאשם מיום 27.07.2020, הוגש וסומן כמוצג **ת/34**. מן הדו"ח עולה, כי עם קבלת דיווח על אירוע ההצתה, ביקר חוקר במקום האירוע. עוד נכתב בדו"ח, כי מבדיקה של מצלמות האבטחה של

עיריית עכו עלה שהחשוד הגיע למקום רכוב על אופניים חשמליים, לבוש ברדס, שקית שחורה בידיו, התקרב לרכב, ולאחר מספר שניות נדלקה אש עוצמתית, והחשוד ברח מן המקום.

עוד נכתב בדו"ח, כי באמצעות מצלמות האבטחה של עיריית עכו ומכולת סרוג'י, התחקתה משטרת ישראל אחר מסלולו של החשוד. בהמשך, כך נכתב בדו"ח, שוטרי יחידת הביטחון מצאו בפח-האשפה, אליו נצפה החשוד זורק שקית שחורה, שקית שחורה שהכילה בקבוק מי-עדן בגודל של ליטר וחצי, ובתוכה חומר דליק.

בהמשך, כך עולה מן הדו"ח, הוצא צו המצאת מסמכים לעיריית עכו על-מנת לקבל פרטים על המשתמש בדירה. כמו-כן הוצא צו-חיפוש, אשר במהלכו נתפסו פרטי לבוש התואמים לאותם פרטי לבוש, שהחשוד לבש במהלך האירוע מושא כתב-האישום, כפי שעולה מצפייה במצלמות האבטחה.

דו"ח מסכם חקירת מז"פ מיום 19.07.2020, הוגש וסומן כמוצג **ת/35**.

תקליטור עם תמונות הרכב שהוצת הוגש וסומן כמוצג **ת/35א**, התמונות הוגשו אף הם וסומנו כמוצג **ת/35ב**.

עדת-תביעה מספר 3 (מספר 4 ברשימת עדי-התביעה בכתב-האישום) - גב' שרה משיחוב

8. מן העדות ביום 10.12.2020 עולה, כי העדה מכירה את הנאשם מזה כארבע שנים, וכי ביום בו אירע האירוע מושא כתב-האישום הם היו בני-זוג וגרו יחד, הגם ששהתה בימים שקדמו לאירוע בבית אימה.

לטענת העדה, הנאשם צרך אלכוהול בקביעות, ולפיכך היא אינה סבורה, כי יכול היה לבצע את העבירה מושא כתב-האישום. עוד טענה העדה, כי בתקופה האמורה, היה הנאשם בתקופה אופטימית בחייו, וכי הוא רצה להיגמל מן האלכוהול.

לטענת העדה, על אף שזיהתה את הנאשם, במהלך חקירתה במשטרת ישראל, בתמונות שהראו לה החוקרים, כעת היא אינה בטוחה, כי מדובר בנאשם הואיל והדמות בתמונות מוחשכת, ולא ניתן להבחין בתווי הפנים בבירור. יחד עם זאת, זיהתה העדה, את הבגדים שראתה בתמונות, כבגדים שתפסה משטרת ישראל במהלך החיפוש שערכה בביתם.

העדה טענה, כי היא אינה מכירה את משפחתו של המתלונן, וכי לא ידועה לה היכרות של הנאשם עימם.

עוד ובנוסף טענה העדה, כי הגם שאין לה מידע על כך שהנאשם החזיק בביתו בקבוק עם בנזין, אין היא יכולה לדעת זאת בוודאות, הואיל והיא שהתה מחוץ לבית בימים שקדמו לאירוע מושא כתב-האישום.

הודעתה של העדה מיום 22.07.2020, הוגשה וסומנה כמוצג **ת/51**. מן ההודעה עולה, כי העדה והנאשם בני-זוג במשך שנים רבות, וכי הנאשם מכור לאלכוהול. העדה טענה, כי בסוף השבוע בו אירע האירוע מושא כתב-האישום היא לא שהתה בביתו של הנאשם, וכי דקות לאחר שהגיעה לביתו של הנאשם ביום שני לאחר אירוע ההצתה, הגיעו שוטרי משטרת ישראל על-מנת לערוך חיפוש בביתו.

העדה אישרה, כי פריטי הלבוש, אשר הוצגו בפניה בתמונות שייכים לנאשם, וכי היא מזהה את הנאשם בעת יציאתו וחזרתו לדירתו.

עד-תביעה מספר 4 (מספר 8 ברשימת עד-התביעה בכתב-האישום) - רס"ב דוד קורן

9. העד, ראש צוות בילוש במשטרת ישראל, תחנת עכו, טען, כי החיפוש בביתו של הנאשם נערך עת היו נוכחים בבית הנאשם זוגות, ומספר דקות מאחור יותר אף הגיעה אימו של הנאשם. על אף שבמסגרת צו-החיפוש, כך נטען, נקבע, כי על החיפוש להיערך עת נוכחים במקום שני עדים שאינם שוטרים, ביקש הנאשם לערוך את החיפוש ללא נוכחות עדים נוספים.

העד הכחיש את טענת ב"כ הנאשם, לפיה עיריית עכו התבקשה להעתיק את פח-האשפה שנמצא על-יד ביתו של הנאשם למקום אחר.

דו"ח פעולה מיום 20.07.2020 הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג **ת/4**. מן הדו"ח עולה, כי בעקבות צו-חיפוש שניתן על-ידי בית משפט השלום בעכו הגיע העד לביתו של הנאשם על-מנת לערוך בביתו את החיפוש. על-פי הדו"ח במהלך החיפוש נכחה במקום זוגות של הנאשם, שרה משיחוב, וכי בזמן החיפוש הגיעה לדירה אימו של הנאשם, הילאם אסווד. הנאשם, כך נכתב, ביקש שלא יהיו נוכחים במהלך החיפוש עדים בדירה. במהלך החיפוש נתפסו פרטי לבוש של הנאשם, וכן הטלפון הסלולרי שלו.

אופניו של הנאשם, כך נכתב, נתפסו בדירתה של האם, שנתנה הסכמתה לביצוע החיפוש בביתה. "דו"ח חיפוש במקום" הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג **ת/4א**

עד-תביעה מספר 5 (מספר 9 ברשימת עד-התביעה בכתב-האישום) - רס"ב רועי חורדה

10. מן העדות, ביום 10.12.2020 עולה, כי העד משרת כבלש במשטרת ישראל, תחנת עכו, וכי הוא לקח חלק בחיפוש שנערך בפח-האשפה העירוני שנמצא על-יד ביתו של הנאשם, ברחוב הרצוג מספר 8, ובו נמצא בקבוק של ליטר וחצי של חברת "נביעות".

לטענת העד, הוא יצא יחד עם שני שוטרים נוספים לבצע את החיפוש בפח-האשפה האמור, לאחר צפייה

בסרטונים ממצלמות האבטחה, וטען, כי היה זה הוא שביצע את החיפוש בפח-האשפה, וכי הואיל והפח היה מלא, נערך החיפוש כרבע שעה.

דו"ח פעולה מיום 19.07.20 הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג ת/5. מן הדו"ח עולה, כי על-פי הכוונה הגיע העד לפח-האשפה ירוק שמצוי ליד כתובתו של הנאשם, ומצא בו שקית שחורה שעטופה בשקית שחורה נוספת, ובה בקבוק של חברת "נביעות" בגודל של ליטר וחצי, אשר נדף ממנה ריח חזק של בנזין.

דו"ח פעולה מיום 20.07.20 הוגש וסומן כמוצג ת/6. מן הדו"ח עולה, כי העד הגיע לביתו של הנאשם מכוח צו-חיפוש שניתן על-ידי בית משפט השלום בעכו, על-מנת לערוך חיפוש. בחיפוש נכחה זוגתו של הנאשם, ועל אף שנאמר לנאשם, כי יכולים להיות נוכחים במהלך החיפוש שני עדים, הנאשם לא חפץ בכך. עוד נכתב, כי נתפסו במהלך החיפוש פרטי לבוש של הנאשם, מטען של אופניים חשמליים, וכן טלפון סלולרי.

מזכר הבהרה מיום 20.07.20 הוגש וסומן כמוצג ת/7, ולפיו הנאשם מסר, כי אופניו מצויים בביתה של אימו.

דו"ח מעצר מיום 20.07.2020 הוגש וסומן כמוצג ת/8.

עד-תביעה מספר 6 (מספר 7 ברשימת עדי-התביעה בכתב-האישום) -רס"ר ארדואן עזאם

11. מן העדות, ביום 10.12.2020 עולה, כי העד, משרת כראש צוות סיור במשטרת ישראל בתחנת עכו, וכי הוא ערך דיווח על סבב תחנות-דלק שנערך על-ידי משטרת ישראל. לטענת העד, וכאמור בדו"ח הפעולה, הוא שוחח עם מתדלק בשם מוחמד בתחנת-דלק "מנטה" בחוף-התמרים, שמסר ששלוש שעות קודם לכן הגיע בחור, שלא נרשמו פרטיו, ותדלק בבקבוק. הואיל ולא הייתה למתדלק גישה למצלמות, כך נטען, העביר העד את הדיווח לרכז המודיעין ולקצין המודיעין, אשר עימם הוא עובד.

דו"ח פעולה מיום 19.07.2020 הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג ת/3. כעולה מן הדו"ח הגיע העד למקום ההצתה, ובעל-הרכב מסר לו, כי לא קיבל איומים לפני האירוע. העד ציין, כי בוצע סבב תחנות-דלק על-ידי צוות סמ"ג חוף, ממנה עלה, כי בתחנת הדלק "מנטה" בחוף-התמרים, מסר מתדלק בשם מוחמד בשעה 03:50, כי כשלוש שעות מוקדם יותר, הגיע לתחנת הדלק אדם, אשר פרטיו לא נרשמו, ותדלק ב"בקבוק או בג'ריקן". מסבב שנערך גם בתחנות-דלק נוספות, עלה, כי לא היה תדלוקים שלא ברכב.

עד-תביעה מספר 7 (מספר 11 ברשימת עדי-התביעה בכתב-האישום) -רס"מ יוסף בוזגלו

12. מן העדות, ביום 06.01.2021 עולה, כי העד, אשר משמש כחוקר מחשב במשטרת ישראל, תחנת עכו, בדק את מצלמות האבטחה מרחוב הרצוג מספר 8 בעכו, וגבה עדות ביום 20.07.2020 מבעל מצלמות

האבטחה, בהסכמתו, ולאחר שניתן צו בית משפט.

מזכר צפייה במצלמות האבטחה של מוחמד חמאד מיום 21.07.2020, והתמונות עצמן הוגשו וסומנו כמוצג **ת/16**, ולפיהן קיים פער של 19 דקות בין הזמנים במצלמה לבין זמן האמת.

תקליטור מצלמות האבטחה של מוחמד חאמד הוגש וסומן כמוצג **ת/17**.

הצו שהוצג לעד הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג **נ/1**

עד-תביעה מספר 8 (מספר 6 ברשימת עדי-התביעה בכתב-האישום) - מר רביע עלי

13. מן העדות, ביום 06.01.2021, עולה, כי העד גר בשכונת וולפסון בעכו, וכי בכניסה לשכונה חנה הרכב שהוצת. לטענת העד, הוא הגיע למקום ההצתה, כאשר הרכב כבר עלה באש, ומיד התקשר הן למשטרה והן לשירותי הכיבוי.

הודעה מיום 26/7/20 הוגשה וסומנה כמוצג **ת/51א**.

עד-תביעה מספר 9 (מספר 15 ברשימת עדי-התביעה בכתב-האישום) - רס"מ יוסף חרב

14. מן העדות, ביום 06.01.2021, עולה, כי הוא ערך דגימת DNA לבקבוק והשקיות שנמצאו בפח-האשפה, וכן תיעד את הבגדים שנתפסו בביתו של הנאשם.

דו"ח מסכם מז"פ מיום 20.07.2020, וכן תמונות של בקבוק השתייה והשקיות השחורות, הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג **ת/36**.

דו"ח תפיסת מוצגים מיום 20.07.2020, לרבות שליחה למעבדה ביולוגית והפקת DNA, וכן דגימת חומר נוזלי החשוד כחומר מאיץ בעירה, הוגש וסומן כמוצג **ת/37**.

דו"ח מסכם חקירת מז"פ מיום 21.07.2020, לרבות תמונות פרטי הלבוש שנתפסו בחיפוש בביתו של הנאשם, הוכש וסומן כמוצג **ת/38**.

תיעוד תמונות פרטי הלבוש על-גבי תקליטור מיום 21.07.2020, הוגש וסומן כמוצג **ת/39**.

15. טופס "הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה" מיום 20.07.2020 הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג **ת/1**.

עמוד 10

טופס "הודעת חשוד" מיום 20.07.2020, שעה 23:06, הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג **ת/1א**. הנאשם אישר במהלך חקירתו, כי הוא צורך אלכוהול בתדירות רבה ובכמות גדולה. הנאשם טען, כי מזה יומיים לא יצא מביתו, הואיל והוא מנסה לגמול עצמו מן האלכוהול, והכחיש, כי יצא מביתו בלילה בו אירעה ההצתה מושא כתב-האישום, וכן הכחיש, שהיה זה הוא שהצית את הרכב.

16. טופס "שרשרת מוצג" מיום 22.07.2020, הוגש וסומן כמוצג **ת/40**.

17. טפסי "קליטת מוצגים לבדיקה", מיום 22.07.2020, הוגשו וסומנו כמוצגים **ת/41**, ו- **ת/42**.

18. חוות-דעת שנערכה על-ידי "מאיר גונן-שמאים", מיום 20.07.2020, לפיה הרכב סבל מאובדן כללי, הוגשה וסומנה כמוצג **ת/43**.

19. חוות-דעת מומחה לחקירת הדליקה, שנערכה על-ידי רב רשף הרצל אהרון, הוגשה וסומנה כמוצג **ת/44**.

20. חוות-דעתו של ד"ר דן מילר, החטיבה לזיהוי פלילי, מטא"ר, ירושלים, הוגשה וסומנה כמוצג **ת/45**, ולפיה בבקבוק מי-העדן שנמצאה בפח-האשפה אותרה תערובת של בנזין ותזקיק פחמימנים כבד, הכולל, בין היתר, סולר.

21. הודעותיו של המתלונן, עד-תביעה מספר 1 ברשימת עדי-התביעה הוגשו לבית המשפט. הודעתו הראשונה מיום 19.07.2020, ולפיה הוא אינו חושד באיש, הואיל והוא אינו מסוכסך עם איש, הוגשה וסומנה כמוצג **ת/46**.

הודעתו השנייה מיום 22.07.2020, הוגשה אף היא וסומנה כמוצג **ת/47**, וממנה עולה, כי המתלונן לא מכיר את הנאשם.

הודעתו של מר פיראס (חוסין) אשקר, אחיו של המתלונן, עד-תביעה מספר 2 ברשימת עדי-התביעה, מיום 22.07.2020, הוגשה וסומנה כמוצג **ת/48**.

הודעתו של עד-תביעה מספר 5 ברשימת עדי-התביעה, עבד אל מונעאם (מוסטפא) מובארכה, מתאריך 23.07.2020, הוגשה וסומנה כמוצג **ת/49**. מן ההודעה עולה, כי העד משכיר את דירתו לנאשם מאז שנת 2016, והדגיש, כי אין ביניהם כל סכסוך. העד טען, כי אין הוא מזהה את הנאשם בסרטון שצפה בו הואיל וקיימת לו לקות ראייה, לצד זאת אישר, כי מדובר בדלת הכניסה לדירה בה גר הנאשם. חוזה שכירות שנערך בין הנאשם לבין העד, הוגש וסומן כמוצג **ת/50**.

22. הודעתה של אלהאם אסווד, אמו של הנאשם, עדת-תביעה מספר 3 ברשימת עדי-התביעה, הוגשה וסומנה כמוצג

ת/52. מן ההודעה עולה, כי היא הגיעה לדירתו של הנאשם במהלך החיפוש שערכה משטרת ישראל בביתו, וכי מסרה להם שהנאשם הביא אליה את אופניו ביום ראשון, בשעות הערב.

העדה אישרה, כי הנאשם הגיע אליה ביום שבת לבוש בפרטי הלבוש, אותם ראתה בתמונות. עוד ובנוסף טענה העדה, כי הגם שאינה יכולה לאשר, שהבקבוק והשקיות שראתה בתמונות, שייכים לנאשם, אמרה העדה, כי הם דומים לבקבוק ולשקיות של הנאשם. העדה אף זיהתה את הנאשם בתמונות, עת יצא מדירתו ושב אליה.

פרשת ההגנה

עד-הגנה מספר 1 - הנאשם, מר אדהם אסווד

23. מעדותו של הנאשם, ביום 07.01.2021, עולה, כי הוא בן 34, ומתגורר יחד עם זוגתו ברחוב הרצוג מספר 8, דירה מספר 4, בעכו. לטענתו, הוא מכור לאלכוהול, ועל אף שניסה להיגמל מן ההתמכרות האמורה מספר פעמים, לא הצליח בכך.

הנאשם הכחיש, שהיה זה הוא שהצית את הרכב, והדגיש, כי הוא ובעל-הרכב כלל אינם מכירים זה את זה.

עוד טען הנאשם, כי הסיבה בגינה הוא אישר בחקירתו במשטרת ישראל, שהיה זה הוא בתמונות שהציגו בפניו, היא, כי הופעל עליו לחץ מצד החוקרים, וכי בעת החקירה הוא כלל לא היה מרוכז, הואיל והיה מצוי תחת השפעת כדורים, ובמצב של "קריז". לאחר סיום החקירה, כך נטען, נלקח הנאשם לבית-החולים על-ידי השוטרים בשל מצבו הרפואי.

עוד ובנוסף טען הנאשם, כי טביעות אצבעותיו לא נמצאו על הבקבוק שנמצא בפח-האשפה, וכי בין הבגדים שתפסה משטרת ישראל הואיל ולטענתו מדובר בבגדים שלבש במהלך אירוע ההצתה, נתפס גם ברדס של המותג "אדידס", אותו לובשים צעירים רבים, ניתן למצוא כעת בחנויות רבות. מרבית בעלי-העסקים בעיר העתיקה בעכו, כך טען הנאשם, נוסעים על אופניים חשמליים, ואין בעובדה, כי הוא נוסע על אופניים חשמליים, כדי להצביע על מעורבותו באירוע ההצתה.

לטענת הנאשם, במהלך יום שבת, שקדם לאירוע מושא כתב-האישום, שהתרחש בלילה שבין יום שבת ליום ראשון, הוא יצא מן הבית, אולם ביומיים לאחר האירוע הוא נותר בבית, הואיל וניסה להתנקות מן האלכוהול. הנאשם אישר, כי היה בבית, עת הגיעו השוטרים לערוך חיפוש בביתו, וכי, כאמור, אחד מן הבגדים שנתפסו במהלך החיפוש היה ברדס בצבע אפור של חברת "אדידס", שבכל אחד משרווליו קיימים שני פסים כתומים, וכן לוגו של ליגת-האלופות.

לטענת הנאשם, הפעם האחרונה בה לבש את הבגדים שנתפסו היה ביום האירוע מושא, והדגיש, כי הוא אינו זוכר, שבחקירתו במשטרת ישראל אמר שלא זכור לו מתי לבש את הבגדים הללו, הואיל והחוקר הפעיל עליו

לחץ, והוא היה תחת השפעת כדורים. עוד טען הנאשם, כי רק כחודש לפני מועד עדותו בפני בית המשפט, הבין, כי במועד חקירתו במשטרת ישראל הופעל עליו לחץ מצד החוקר.

במהלך עדותו בפניו, הוצגו לנאשם על-ידי ב"כ המאשימה מספר תמונות, בהן זיהה את עצמו, (מוצגים ת/16 ו-ת/38), לרבות בתמונה בה מתועדת שקית על מושב האופניים. בנוסף טען הנאשם, כי במועד האירוע מושא כתב-האישום הוא שהה מחוץ לבית פחות מחצי שעה במהלכן נסע מרכז "רסקו", עישן סיגריה, הדליק את השנייה, ושתה אלכוהול.

הנאשם הדגיש, כי הוא אינו האדם שנצפה לא בתמונות במוצג ת/10, אשר מכוונות לתעלת למאש, ולדרך הארבעה, ולא בסרטון שצולם ממכולת סרוג'י, על אף שרואים אדם עם שקית שחורה על כידון אופניו, ולבוש בברדס אפור בעל שני פסים כתומים על כל אחד מן השרוולים. עוד נטען, כי הסיבה בעטיה אישר הנאשם בחקירתו במשטרת ישראל, כי הוא מזהה עצמו בתמונה זו, נטועה בלחץ שהופעל עליו, ובחוסר הריכוז שלו במהלך החקירה בשל השפעת האלכוהול והכדורים אותם צרך.

עוד ובנוסף הדגיש הנאשם, כי הוא עוטה מסיכת פנים, רק כאשר הוא רואה שוטר על-מנת לא לקבל דו"ח בגין אי-עטיית מסיכה. לטענת הנאשם, בכתובת בה הוא מתגורר, קיימות כארבע עשרה כניסות, ובכל כניסה קיימות שש עשרה דירות, משמע קיימים מאות דיירים, שלא נבדקו.

24. אסופת מסמכים רפואיים בעניינו של הנאשם, הן מן המרכז הרפואי לגליל מיום 21.07.2020, והן מרופא שב"ס, מן התקופה בה היה עצור.

מסיכום ביקור במחלקה לרפואה דחופה במרכז הרפואי לגליל עולה, כי הנאשם הלן על רעד בכל הגוף, אולם לאחר בדיקה, קבע, כי מצבו הכללי "תקין, במצב כללי טוב, עירני, חיוני ומשתף פעולה" ומן הבדיקה הנורולוגית עולה, כי מצבו של הנאשם היה "תקין, בהכרה מלאה. הבנה מלאה. דיבור לעניין...." והן מרופא שב"ס, מן התקופה בה היה עצור הוגשה וסומנה כמוצג נ/2.

25. דו"ח בדיקת DNA מיום 27.7.20, הוגש וסומן כמוצג נ/3, וממנו עולה, כי "מבדיקת המוצגים התקבלו תוצאות שאינן מאפשרות בדיקת DNA השוואתית".

סיכומי התביעה

26. בסיכומים בעל-פה של שני הצדדים, ביום 04.02.2021 הגיש ב"כ המאשימה אסופת פסיקה, אשר סומנה כמוצג מ/1.

לטענת ב"כ המאשימה, הראיות בתיק שבעניינו, מתבססות על תיעוד מלא של האירוע כפי שנקלט במצלמות

אבטחה.

נטען, כי בענייננו קיימות שתי סוגיות שיש ליתן עליהן את הדעת: האחת, נסובה סביב השאלה האם התייעוד של מצלמות האבטחה הופק כדין, והשנייה, האם האדם שנראה בסרטונים הוא הנאשם. התשובה על שתי השאלות, כך אליבא דב"כ המאשימה היא חיובית.

עוד נטען, כי האירוע התרחש בלילה שבין יום שבת ליום ראשון, בשעה 3:00 לפנות בוקר לערך, וכבר בצהרי יום ראשון, הורד המידע ממצלמות האבטחה של עיריית עכו ושל מכולת סרוג'י, ללא צו, ובהסכמתם של בעל-המכולת והעירייה.

קיימות שתי עילות, כך נטען, אשר מאפשרות הורדת סרטונים ללא צו בית משפט, הראשונה קבועה בסעיף 125(1) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) התשכ"ט-1969 (להלן: "**פקודת סדר הדין הפלילי**"), לפיה רשאי שוטר להיכנס ולחפש בכל בית אם יש לו יסוד להניח שמבוצע שם פשע או שבוצע שם פשע זה מקרוב. לטענת ב"כ המאשימה, פסיקת בית המשפט העליון קבעה, כי הביטוי "זה מקרוב" נמדד בשעות ולא בימים, וכי בענייננו, פרק הזמן שחלף בין מועד ביצוע העבירה למועד תפיסת המצלמות הוא קצר, נמדד בשעות ולא בימים, ואף מדובר בזמן סביר שעונה על דרישת הזמן הקבועה בחוק.

עילה נוספת, כך אליבא דב"כ המאשימה, אשר מאפשרת הורדת סרטונים מבלי לקבל צו מבית המשפט, היא עת ניתנה הסכמה מלאה של הבעלים. על אף שבמהלך הדיונים עלתה טענה, כי הסכמה צריכה להיות מדעת, סבר ב"כ המאשימה, כי מדובר בטענה מרחיקת-לכת, הואיל והכוונה בהסכמה-מדעת היא שעל מושא החיפוש לדעת, כי קיימת לו זכות לסרב לחיפוש, וכי הדבר לא ייזקף לחובתו. ברי, לטענת ב"כ המאשימה, כי נפקות ההסכמה -מדעת היא הגנה על זכויות חשודים, ולא על זכויות צדדים שלישיים, אשר ממילא לא יוכל הדבר להיזקף לחובתם.

נכונים הדברים ביתר-שאת, לטענת ב"כ המאשימה, בכל הנוגע למצלמות העירייה, הואיל ומנהל פרויקט "עיר ללא אלימות" נתן הסכמה לפריקת המצלמות, עת יש לזכור, וכי הרציונל המצוי בבסיס פרויקט "עיר ללא אלימות" הוא מניעת עבירות והגברת את תחושת הביטחון של התושבים.

ב"כ המאשימה הפנה ל- ת"פ 23020-01-16, **מדינת ישראל נ' מויאל** (22.11.2017), שם נקבע בסוגיה דומה של הורדת מצלמות אבטחה ללא צו, ונקבע, כי אין מדובר בנסיבות של פגיעה בפרטיות ואין בצו-חיפוש למצלמות שנמצאות במתחם ציבורי.

עוד הפנה ב"כ המאשימה ל-ת"פ 1996-05-20 **מדינת ישראל נ' עזריאל** (22.10.2020), גם שם דובר במצלמות של מוקד עירייה, מכל מקום, כך נטען, מדובר בראיות קבילות.

גם אם ייקבע, כך לטענת ב"כ המאשימה, שהמצלמות הורדו ללא צו, למרות שהיה צורך בכך, אין בכך כדי לפסול את הסרטונים האמורים, ולקבוע, כי הם אינם קבילים. לעניין זה הפנה ב"כ המאשימה ל-ע"פ 5121/98, **יששכרוב נ' התובע הצבאי**, פ"ד סא(1) 461 (להלן: "**עניין יששכרוב**"), שם נקבע, כי עצם השגת ראיה, שלא כדן אינה פוסלת בהכרח את הראיה באופן מידי, וכן ל- לת"פ 30287-08-13, **מדינת ישראל נ' עוזיאל** (04.11.2014).

השוטרים, כך נטען, פעלו בתום-לב, ללא כוונת זדון, וברור שלא היה ניסיון להפליל את הנאשם, "הואיל ובעת פריקת המצלמות, זהותו כלל לא הייתה ידועה. לפיכך, סבור ב"כ המאשימה, כי לא נפגעה זכותו של הנאשם להליך הוגן, וכי הפגיעה בפרטיות, ככל שהייתה כזו בעניינו, מזערית, הואיל ומצלמות האבטחה היו מכוונות למתחם הציבורי.

באשר לשאלה, האם הנאשם הוא זה שנראה בסרטונים, סבור ב"כ המאשימה, כאמור, כי התשובה חיובית. לטענתו, אין מחלוקת שהנאשם יצא מפתח ביתו (ת/16), עם אופניים חשמליים ושקית שחורה תלויה על הכידון, כשהוא לבוש חולצה אפורה עם פסים כתומים, וכיתוב של ליגת האלופות. הנאשם זיהה את עצמו בסרטון האמור, הן בחקירתו במשטרת ישראל והן בעדותו בפני בית המשפט, כך נטען.

לטענת ב"כ המאשימה, מצלמות העירייה מתעדות את כל המסלול של הנאשם באופן ברור, החל מיציאתו מן הבניין בו הוא מתגורר ברחוב הרצוג מספר 8א', דרך הסמטה של תעלת למאנש ודרך הארבעה, עד למקום הצתת הרכב. עוד נטען, כי בתיעוד האמור, ניתן לזהות את האופניים של הנאשם, את השקית שנשא עימו, ואת הבגדים אותם לבש.

עוד נטען, כי בסרטון בו נצפה הנאשם יוצא מביתו, אף אמו של הנאשם וזוגתו זיהו אותו, ומהם אף עולה, כי הבגדים שלבש הנאשם ונתפסו הם אותם בגדים שלבש הנאשם בסרטונים.

עוד ובנוסף נטען, כי יש לראות בטענותיו של הנאשם במסגרת עדותו בפני בית המשפט, בדבר אי-חוקיות חקירתו במשטרת ישראל, כגרסה כבושה שלא הוכחה, ושנטענה ללא ביסוס.

יש לקבל את הודעת הנאשם במשטרה, כך אליבא דב"כ המאשימה, לפיה זיהה עצמו לכל אורך המסלול, ויש לדחות את טענתו, כי אין הוא מזהה עצמו ברגע ההצתה. ב"כ המאשימה סבר, כי יש לדחות את טענת הנאשם בעדותו בפני בית המשפט, לפיה עת יצא מפתח ביתו המצלמות קלטו אותו, אך החל משלב מסוים, קלטו המצלמות באופן מקרי אדם אחר, שבאופן מקרי נסע על אופניים חשמליים, שקית שחורה תלויה על כידון אופניו, הוא היה לבוש בבגדים זהים לאלו של הנאשם, וכי לאחר מעשה ההצתה קולטות המצלמות שוב את הנאשם.

מדובר בטענה, כך אליבא דב"כ המאשימה, שההיגיון הבריא והשכל הישר לא יכול לקבלה, מקל וחומר, עת מדובר בשעה 3:00 לפנות בוקר, והרחוב היה ריק מאדם. חלפו 8 דקות בלבד מהרגע שנאשם יצא מפתח ביתו,

כך נטען, עד ששב אליהם, ואין לקבל את טענת הנאשם, לפיה הוא הספיק בדקות ספורות אלו, לנסוע למקום התחנה-המרכזית, לשתות אלכוהול ולחזור הביתה.

עוד נטען, כי בהודעתו במשטרה מזהה הנאשם את עצמו, עד לרגע ההצתה. יתרה מכך, לטענת ב"כ המאשימה, בתיעוד במצלמות האבטחה ניתן לראות, כי הנאשם זרק שקית ליד פח-האשפה הצמוד לביתו, הואיל ולטענת ב"כ המאשימה, אותה השקית ובתוכה נמצא בקבוק ובו חומר דליק, מדובר בראייה מסבכת, ולפיכך, כך נטען, הוכח, כי היה זה הנאשם שביצע את מעשה, ויש להרשיעו בעבירת ההצתה.

ב"כ המאשימה דחה את טענות הנאשם, לפיהן החיפוש בביתו נערך ללא עדים, ובניגוד לצו-החיפוש שנתן בית המשפט, וטען, כי בדו"ח הפעולה (ת/6) כתוב מפורשות, שעל אף שהנאשם ויתר על נוכחות שני עדים, היו עדות לחיפוש אימו וזוגתו.

יש לדחות גם את טענת הנאשם, לפיה היה על החומר שהורד מן המצלמות להישלח למעבדה דיגטלית, כך אליבא דב"כ המאשימה, הואיל ובשים-לב לנסיבות שבעניינו לא היה מקום לעשות כן, וזאת אף בשים-לב לכך שבית המשפט רשאי לסמוך על מראה עיניו ועל התרשמותו בכל הנוגע לזיהוי הנאשם. ב"כ המאשימה הפנה בעניין זה לע"פ 4204-07 סוּסָה נ' מדינת ישראל (23.10.2008).

סיכומי ההגנה

27. לטענת ב"כ הנאשם, אחת מן המחלוקת בתיק שבעניינו נטועה בשאלת קבילות הראיות, אשר התקבלו מהורדת הסרטונים והתמונות ממצלמות האבטחה, הואיל ולטענתו, מדובר בהליך חיפוש לא חוקי. ליבת התיק מבוססת על מצלמות האבטחה, כך נטען, ולפיכך משראיות אלו תיפסלנה, אין כל צורך לבחון סוגיות נוספות בתיק, ויש לזכות את הנאשם.

מחלוקת נוספת, לטענת ב"כ הנאשם, נסובה סביב השאלה האם ניתן לקבוע, כי הדמות שנראית בסרטונים היא דמותו של הנאשם.

לטענת ב"כ הנאשם, קיימת גם סוגיה נוספת, אליה צריך בית המשפט להידרש, והיא נטועה במחדלי החקירה הרבים, אשר פגעו בהגנת הנאשם, ובזכותו להליך הוגן.

לעניין קבילות מצלמות האבטחה, נטען, כי על אף שמשטרת ישראל מודעת לדרישה לפי חדירה למצלמות אבטחה דורשת צו-חיפוש מבית המשפט, ואף ביקשה וקיבלה צו לגבי מצלמות האבטחה בביתו של הנאשם, בנוגע למצלמות האבטחה הנוספות, היא עשתה דין לעצמה.

מצלמות אבטחה, כך נטען, מוגדרות כחומרי מחשב ונקבע לגביהן בסעיף 23(א) לפקודת סדר הדין הפלילי, כי

חדירה אליהן תעשה על-ידי בעל תפקיד מיומן. במקרה שבעניינו, כך לטענת ב"כ הנאשם, הגם שעד-תביעה מספר 1 (מספר 12 ברשימת עדי-התביעה) ציין שעבר קורס לפני 6 שנים הוא לא הציג תעודה של חוקר מיומן. מדובר בדין מיוחד, ולא חיפוש כללי, שכאמור ניתן לעשותו אך ורק לאחר קבלת צו מבית המשפט.

ב"כ הנאשם, סבר, בניגוד לנטען על-ידי המאשימה, כי אין מקום לערוך אבחנה בין מרחב פרטי לבין מרחב ציבורי, והדגיש, כי בדברי ההסבר להצעת החוק, תיקון מספר 1 (חיפוש ותפיסת חומרי מחשב) צוין "**המחוקק מבקש לבדל בין נוסחו של הצו המקנה למשטרה סמכות כללית לתפיסה וחיפוש.....**"

לטענת ב"כ הנאשם, ב-בש"פ 7917/19 אוריך נ' מדינת ישראל (25.12.2019) (להלן: "**עניין אוריך**"), נקבע, כי: "**הכלל הקבוע בו הודה ולפיו אין לבצע חיפוש אלא על פי צו שיפוטי אינו משתמש לשתי פנים**". לפיכך סבר ב"כ הנאשם, כי התכנים שהופקו ממצלמות האבטחה, ובפרט מאלו של סרוג'י הופקו מאדם פרטי, אינם קבילים.

לטענת ב"כ הנאשם, הייתה למשטרת ישראל אפשרות זמן לקבל צו מבית המשפט, הואיל וההורדה ממצלמות האבטחה בוצעה רק בשעות הצהריים, למחרת האירוע מושא כתב-האישום.

לעניין ההסכמה, נטען, כי ההסכמה שניתנה הן על-ידי עובד העירייה, והן על-ידי סרוג'י, אינה הסכמה מדעת, הואיל ועולה בבירור מן התשתית הראייתית, כי לא הוסבר לבעלים כי זכותם להתנגד לביצוע חיפוש.

עוד נטען, כי הואיל ומשטרת ישראל פעלה בחוסר תום-לב, עת הייתה מודעת לדרישה לקבל צו מבית המשפט לפני ההורדה של התכנים האמורים ממצלמות האבטחה, יש להורות על פסילת הראיות על-פי כלל הפסילה.

בנוגע לכתב-האישום גופא, נטען, כי על-פי צפייה בתמונות לא ניתן לקבוע, ולו מקרוב, כי יש פרטי זיהוי מיוחדים וזהים בין הנאשם לבין אותה דמות שנראית במצלמות. לא ניתן לזהות את הפנים, כך נטען, ואיכות התמונות גרועה. קיים הבדל משמעותי בין איכות התמונות, במקומות בהם נראה הנאשם בבירור, ואף מזהה את עצמו, לבין איכות התמונות שצולמו במצלמות האבטחה של עיריית עכו ובאלו של סרוג'י.

לטענת ב"כ הנאשם, אין די בעובדה, כי גם הנאשם רכב על אופניים, לבש את אותה החולצה, ונשא שקית על כידון אופניו, כדי לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, שהדמות הנראית בתמונות היא דמותו של הנאשם.

תיק שבנוי כולו על התרשמות ממצלמות אבטחה טומן בחובו סיכון רב, ופסיקת בתי המשפט עמדה לא פעם על כך שמדובר בראייה מטעה, מקל וחומר עת לא הסתייעה משטרת ישראל באמצעים הדיגיטליים העומדים לרשותה, אשר מאפשרים לקבוע מהי הסבירות בה ניתן לקבוע שהדמות שנראית בסרטונים היא דמותו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הדגיש, כי הנאשם לא זיהה עצמו בקטעים האחרונים שנראים במצלמות, ואף אמר הדברים בצורה מפורשת בחקירתו השנייה: **"זה לא אני, אני לא הגעתי למקום הזה"**. יש ליתן את הדעת, כך נטען, כי הנאשם היה במצב רפואי לא טוב, לא מרוכז, שעה שהתנהלה חקירה אינטנסיבית, וכי החוקר הציג בפניו קטעים רבים באופן לא סדור.

לטענת ב"כ הנאשם, על אף שהייתה למשטרה אפשרות להשיג ראיות נוספות היא נמנעה מלעשות כן, לרבות בדיקת טענת הנאשם, לפי שהה בעת האמורה במרכז "רסקו" ובדיקת מצלמות אבטחה באזור זה.

נטען, כי קיימים שני מחדלים הקשורים לתפיסת פריטי הלבוש של הנאשם, האחד, כי היא בוצעה שלא כדין, הואיל והצו שניתן על-ידי בית המשפט היה מותנה בנוכחות של שני עדים במהלך החיפוש. רק בעדותם בבית המשפט טענו החוקרים, כך נטען, כי הנאשם ויתר על זכותו לנוכחות שני עדים ואין לויתורו של הנאשם כל זכר במסמכי החיפוש. לעניין זה הפנה ב"כ הנאשם ל-ע"פ 482/20 מטר נ' **מדינת ישראל** (04.06.2020), וטען, כי די במחדל זה על-מנת לפסול את הראייה.

מחדל נוסף הקשור לתפיסת פריטי הלבוש של הנאשם, כך נטען, הוא, כי פריטי לבוש אלה לא נשלחו לבדיקת מעבדה, על-מנת לבדוק לבדק האם נותרו עליהם שרידי חומרים, אשר יכולים להצביע, כי האדם שביצע את המעשה לבש אותם.

מחדל נוסף של משטרת ישראל, כך נטען, טמון בעובדה, כי על אף שבמסגרת החיפושים בתחנות הדלק, נמצא, כי הגיע אדם לתחנה האמורה מספר שעות קודם לכן, ומילא דלק בבקבוק, לא נבדקו מצלמות האבטחה, ולא נבדקו מיהו אותו אדם.

עוד ובנוסף נטען, כי לא בוצע שחזור עם הנאשם, על אף שבמהלך שחזור זה, יכול היה הנאשם להצביע לשוטרים על המסלול שעבר במועד האירוע מושא כתב-האישום.

בנוגע לבקבוק שנמצא בפח-האשפה, נטען, כי לא נמצא בינו לבין הנאשם כל קשר, וכי מדובר בפח-אשפה גדול.

לסיכום, טען ב"כ הנאשם, כי על בית המשפט ליתן את דעתו למכלול טענות הנאשם, לרבות לעניין קבילות הראיות ומחדלי החקירה, וכן לקושי המשמעותי, כפי שזה עלה במהלך ההליך, לקבוע כי המאשימה הצליחה להוכיח אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

דין והכרעה

28. אקדים אחרית לראשית, ואומר כבר עתה, כי לאחר שנתתי דעתי לתשתית הראייתית שהונחה בפניי הן על-ידי התביעה והן על-ידי ההגנה, לרבות הודעות העדים בחקירותיהם, העדויות שנשמעו בפניי, כתב-האישום, תשובת הנאשם לכתב-האישום, סיכומי התביעה וסיכומי ההגנה, אני מזכה את הנאשם מעבירת הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

29. ענייננו באירוע, במהלכו הוצת, באישון-ליל בתאריך 19.07.2020, רכב מסוג טויוטה לנד קרוזר בעיר עכו.

המאשימה סבורה, בהסתמכה על התשתית הראייתית שהונחה לפניי, לרבות מידע שהופק ממצלמות אבטחה, תפיסת בגדיו של הנאשם, ותפיסת בקבוק מים מפח-אשפה המצוי סמוך לדירתו של הנאשם, בה נמצאה תערובת של בנזין ותזקיק פחמימנים כבד, כי היא צלחה בהוכחת אשמתו של הנאשם בוודאות הנדרשת בהליך פלילי.

הנאשם מצידו אינו סבור כך.

לטענת הנאשם לא זו בלבד שיש לפסול את מרבית הראיות שהוצגו על-ידי המאשימה, הרי שעומדות לו טענות הגנה מן הצדק בשל מחדלי החקירה הרבים שהצטברו בתיק, אשר פגעו בהגנתו ובאפשרותו להתגונן.

בנוסף, וזה העיקר, סבור הנאשם, כי המאשימה לא הצליחה להוכיח מעבר לספק סביר, כי הדמות שנראית בסרטונים שהופקו ממצלמות האבטחה, היא דמותו, ולפיכך, לטענתו, יש לזכותו.

על-מנת להגיע לכלל הכרעה, אפנה לבחון את הסוגיות האמורות, דבר דבור על אופניו.

30. ראשית אפנה לבחון האם תמונות או סרט שבמצלמות אבטחה או מופקים מהן מצויים בגדרי "חומר מחשב", הואיל וקיימת בענייננו נפקות לסוגיה זו להמשך ההכרעה.

סעיף מספר 1 לחוק המחשבים, התשנ"ה-1995 (להלן: "**חוק המחשבים**") קובע באופן מפורש את ההגדרות אליהן אנו נדרשים:

"חומר מחשב" - תוכנה או מידע;

"מחשב" - מכשיר הפועל באמצעות תוכנה לביצוע עיבוד אריתמטי או לוגי של נתונים, וצידו ההיקפי, לרבות מערכת מחשבים, אך למעט מחשב עזר;

"מחשב עזר" - מחשב המסוגל לבצע פעולות חישוב אריתמטיות בלבד ופעולות הכרוכות בביצוע פעולות כאמור;

"מידע" - נתונים, סימנים, מושגים או הוראות, למעט תוכנה, המובעים בשפה קריאת מחשב, והמאוחסנים במחשב או באמצעי אחסון אחר, ובלבד שהנתונים, הסימנים, המושגים או ההוראות אינם מיועדים לשימוש

במחשב עזר בלבד;

"פלט" - נתונים, סימנים, מושגים או הוראות, המופקים, בכל דרך שהיא, על ידי מחשב;
"שפה קריאת מחשב" - צורת הבעה המתאימה למסירה, לפירוש או לעיבוד על ידי מחשב או מחשב עזר בלבד;

"תוכנה" - קבוצת הוראות המובעות בשפה קריאת מחשב, המסוגלת לגרום לתיפקוד של מחשב או לביצוע פעולה על ידי מחשב, והיא מגולמת, מוטבעת או מסומנת במכשיר או בחפץ, באמצעים אלקטרוניים, אלקטרומגנטיים, אלקטרוכימיים, אלקטרואופטיים או באמצעים אחרים, או שהיא טבועה או אחודה עם המחשב באופן כלשהו או שהיא נפרדת ממנו, והכל אם אינה מיועדת לשימוש במחשב עזר בלבד".

ובהמשך, מורנו סעיף מספר 4 לחוק המחשבים:

"חדירה לחומר מחשב" - חדירה באמצעות התקשרות או התחברות עם מחשב, או על ידי הפעלתו, אך למעט חדירה לחומר מחשב שהיא האזנה לפי חוק האזנת סתר, תשל"ט-1979.

עד לפני כרבע מאה, כל יעודה של מצלמה הייתה ליצור תמונה ולהנציח אותה לאורך זמן. שונה ה"תמונה" בעידן הדיגיטלי של זמננו, עת מחוברות מצלמות בכלל, ומצלמות אבטחה בפרט למערכות מחשב, והפקת ה"פלט" מהן, היינו תמונות וסרטונים, נעשית באמצעות מערכות מחשב שונות.

בענייננו, אף דומה, כי אין צורך להידרש לפרשנות זו הואיל וכעולה מן המוצגים שהוגשו לבית המשפט (ת/9 וכן ת/11), מגדירה משטרת ישראל עצמה את התכנים שהופקו ממצלמות האבטחה כ"נספח **קבלת ראיה דיגיטלית מצולמת ממחשב**".

בנוסף אפנה גם לעדותו של עד-תביעה מספר 1 (מס' 10 ברשימת עדי-התביעה בכתב-האישום), מיום 09.12.2020 (עמ' 4 לפרוט', שו' 23-24) שם הוא מאשר, כי הוריד את הסרטונים מן הממחשב. וכן לנכתב בתחתית המזכרים שהגשו כמוצגים ת/10 ו-ת/11א, לפיהם: **"את הקבצים הורדתי ממערכת ההקלטות אל דיסק און קיי שברשותי....את הקבצים העברתי למחשב...."**

לפיכך סבור אני, כי בענייננו, מצלמות האבטחה מהוות "חומר מחשב", וכי הפקת התכנים מן המצלמות האמורות מהוות "חדירה לחומר מחשב".

31. משקבעתי, כי ענייננו בחומר מחשב, אפנה לבחון מהן הוראות הדין החלות על חיפוש במקרים אלו.

סעיף מס' 23א לפקודת סדר הדין הפלילי קובע כהאי ליסנא:

"(א) חדירה לחומר מחשב וכן הפקת פלט תוך חדירה כאמור, יראו אותן כחיפוש וייעשו על-ידי בעל תפקיד המיומן לביצוע פעולות כאמור; לענין זה, "חדירה לחומר מחשב" - כמשמעותה בסעיף 4 לחוק המחשבים, תשנ"ה-1995.

(ב) על אף הוראות פרק זה, לא יערך חיפוש כאמור בסעיף קטן (א), אלא על-פי צו של שופט לפי סעיף 23, המציין במפורש את ההיתר לחדור לחומר מחשב או להפיק פלט, לפי הענין, והמפרט את מטרות החיפוש ותנאיו שייקבעו באופן שלא יפגעו בפרטיותו של אדם מעבר לנדרש". (ההדגשה אינה במקור).

בית המשפט העליון קבע, זה לא מכבר, כי נוכח הוראות פקודת סדר הדין הפלילי אין לבצע חיפוש במחשב, אלא במקרים בהם ניתן צו-חיפוש.

אפנה לדבריו של כב' השופט י. אלרון בעניין אוריר פסקאות 24-25:

"נמצאנו למדים כי על דרך הכלל אין לבצע חיפוש במחשב אלא במקרים שבהם ניתן צו חיפוש מתאים; וכי ישנם שני תנאים מצטברים למתן צו חיפוש במחשב, ובטלפון חכם בפרט: האחד, כי החיפוש "נחוץ" כדי להבטיח את הצגת ממצאיו במשפט או בהליך אחר; והשני, אשר ייחודי לבקשת צו חיפוש במחשב, הוא כי מטרות החיפוש ותנאיו לא יפגעו בפרטיותו של אדם "מעבר לנדרש". כעולה מדברי ההסבר להצעת החוק בגדרה נקבע תנאי זה, מטרתו להדגיש כי:

"בצווי חיפוש הנוגעים למחשב וחומר מחשב, על בית המשפט לשקול באופן מיוחד את הפגיעה בפרטיותו של התופס במחשב וצדדים נוספים"
"דברי ההסבר להצעת חוק לתיקון פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)
(מס' 11) (חיפוש ותפיסת חומר מחשב), התשס"ה-2005, ה"ח 149).

יובהר, כי תנאי שני זה מוסיף נדבך משמעותי ביחס לאמות המידה שנקבעו בסעיף 23 לפקודה למתן צו חיפוש בחצרים. בעוד שצו חיפוש בחצרים כפוף ככלל לראיות לכאורה באשר לנחיצותו בלבד, על שופט הדין בבקשה למתן צו חיפוש במחשב מוטלת המלאכה המורכבת לאזן בין זכותו של אדם לפרטיות לבין האינטרס הציבורי שבקידום החקירה".

ובהמשך, פסקה 49:

"הכלל הקבוע בפקודה, לפיו אין לבצע חיפוש אלא על-פי צו שיפוטי, אינו משתמע לשני פנים....".

אין בידי לקבל את טענת ב"כ המאשימה, לפיה פסק-הדין האמור קבע מסמרות בעניין זה רק עת החיפוש מתייחס לנאשמים, ולפיכך, הואיל ובענייננו מדובר בחיפוש אצל צדדים שלישיים, אין לפסק-הדין נפקות. אדגיש,

כי לא הוראות הדין, ולא פסיקת בית המשפט העליון עשתה אבחנה בין חשודים לבין צדדים שלישיים, ודומני, כי הרציונל אף ברור.

בנוסף אדגיש, כי הואיל וסעיף מספר 23 לפקודת סדר הדין הפלילי קובע, כי "על אף הוראות פרק זה, לא ייערך חיפוש כאמור בסעיף קטן (א), אלא על-פי צו של שופט לפי סעיף 23", ברי, כי לא ניתן לעשות שימוש בסעיף מספר 25 לפקודה, שמסדיר את המקרים בהם רשאי שוטר לערוך חיפוש ללא צו.

עוד ובנוסף, קובע סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי כך:

"(ב) על אף הוראות פרק זה, לא ייתפס מחשב או דבר המגלם חומר מחשב, אם הוא נמצא בשימוש של מוסד כהגדרתו בסעיף 35 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, אלא על-פי צו של בית משפט; צו שניתן שלא במעמד המחזיק במחשב או בדבר המגלם חומר מחשב, יינתן לתקופה שאינה עולה על 48 שעות; לענין זה לא יובאו שבתות ומועדים במנין השעות; בית משפט רשאי להאריך את הצו לאחר שניתנה למחזיק הזדמנות להשמיע טענותיו".

על-מנת להשלים את התמונה, אזכיר, כי סעיף מספר 35 לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א - 1971 מגדיר "מוסד" כך:

המדינה, רשות מקומית, עסק או כל מי שמספק שירות לציבור; (ההדגשה אינה במקור).

32. יחד עם זאת, ולמרות שלא ניתן צו-חיפוש, הסכימו הן הנציג מעיריית עכו, והן סרוג'י לאפשר למשטרת ישראל גישה אל מצלמות האבטחה, והפקת התכנים הרלוונטיים מהם.

לטענת המאשימה, די בהסכמה זו, על-מנת לבצע את הפעולות שביצעה משטרת ישראל. הנאשם, מנגד, סבור אחרת. לחלופין, טען בא-כוחו, כי גם אם די בהסכמה, הרי שבענייננו, הסכמה זו לא ניתנה מדעת.

סבורני, כי לעניין חדירה לחומרי מחשב אין די בהסכמה של בעל-המחשב כדי לבצע חיפוש, ועל היחידה החוקרת לקבל צו-חיפוש מבית המשפט. היינו, אף בענייננו לא היה די בהסכמה של נציג העירייה ושל סרוג'י על-מנת "לחדור" למצלמות האבטחה ולהפיק מהם את התכנים.

פסיקת בית המשפט העליון הבהירה, כי בהיעדר מקור סמכות אחר, ובנסיבות המצדיקות זאת, עשויה הסכמתו-מדעת של מושא החיפוש להוות סמכות לביצוע חיפוש על גופו, בכליו או בביתו. קביעה זו נטועה גם בתפיסה לפיה זכותו של הפרט לאוטונומיה מאפשרת לו לוותר על פרטיותו בנסיבות מסוימות.

אפנה לדבריה של כב' הנשיאה (בדימוס), השופטת ד. ביניש ב-רע"פ 10141/09 בן חיים נ' מדינת ישראל, פ"ד סה(3) 305 (להלן: "עניין בן חיים"), פסקה 31:

"סיכומו של דבר, בהעדר מקור סמכות אחר ובנסיבות המצדיקות זאת, הסכמתו של אדם לעריכת חיפוש על גופו, בכליו או בביתו עשויה להוות מקור סמכות עצמאי לביצוע החיפוש. באותן נסיבות תוכל ההסכמה לשמש תחליף לדרישת החשד הסביר לנשיאת נשק, הקבועה בסעיף 3(ב) לחוק סמכויות לשמירה על ביטחון הציבור, או לדרישת ה"יסוד להניח" כי בוצעה עבירה, הקבועה בסעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי. אין חולק כי תנאי לכך הוא שאותה הסכמה תהיה הסכמת אמת מודעת ורצונית. כדי להבטיח זאת אין די בבקשת הסכמתו של האדם מושא החיפוש לעריכת החיפוש אלא יש להבטיח לו במפורש כי נתונה לו הזכות לסרב לביצוע החיפוש וכי הסירוב לא ייזקף לחובתו".

וכן פסקה 23:

"בכל הנוגע למקרים שלפנינו, הכל מסכימים כי אין בפקודת סדר הדין הפלילי או בכל דבר חקיקה אחר התייחסות מפורשת לשאלת סמכותו של שוטר לערוך חיפוש על גופו של אדם או בביתו בהסכמתו בלבד, בהעדר עילה חוקית אחרת לעריכת החיפוש. קשה גם לחלוק על כך שעצם עריכתו של חיפוש על גופו של אדם, בביתו או בכליו פוגעת בזכותו לפרטיות - גם כאשר מדובר בחיפוש שנערך בהסכמה. יחד עם זאת, יש להתחשב בכך שכאשר מדובר בחיפוש בהסכמה וההסכמה היא הסכמת אמת (שאלת התנאים הנדרשים לגיבוש ההסכמה תידון על ידינו בהמשך) עוצמת הפגיעה בזכות לפרטיות היא נמוכה ביותר. זאת, במיוחד נוכח הקשר ההדוק עליו עמדנו לעיל בין הזכות לפרטיות לבין האוטונומיה של הפרט, שעליה נועדה הזכות לפרטיות להגן; אכן, מאותה תפיסה בדבר האוטונומיה של הפרט גם נובעת ההכרה באפשרות הנתונה לאדם לוותר על פרטיותו בנסיבות מסוימות או כלפי אנשים מסוימים".

כאמור, פסיקת בית המשפט העליון קבעה, כי **"בהעדר מקור סמכות אחר ובנסיבות המצדיקות זאת, הסכמתו של אדם לעריכת חיפוש על גופו, בכליו או בביתו עשויה להוות מקור סמכות עצמאי לביצוע החיפוש"**, ברם לא הזכירה את הסוגיה של הסכמה לחיפוש במחשב.

דומני, כי הרציונל הנעוץ באוטונומיה של הפרט וזכותו לוותר על פרטיות בעת הסכמה לחיפוש על גופו, בכליו או בביתו, אינו נוגע לעניינינו, הואיל והסכמה "לחדור" למצלמות אבטחה, אינה פגיעה רק בפרטיות בעל-המצלמות, כי אם גם בצדדים שלישיים בדמות הציבור הרחב. משכך על בית המשפט לערוך את האיזון הנדרש, עת קיימת בפניו התמונה המלאה, ולהכריע בסוגיה, ואין די בקבלת הסכמת בעל-המצלמות.

ואפנה לדברי ההסבר להצעת חוק לתיקון פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (מס' 11) (חיפוש ותפיסת

חומר מחשב), התשס"ה-2005:

"חיפוש ותפיסת מחשב הם פעמים תדירות כלי מרכזי בהליך החקירה הפלילי הן כאשר מערכת המחשב היא כלי לביצוע העבירה, והן כאשר במערכת המחשב מצוי מידע מרכזי לניהולה של חקירה. אולם, חיפוש ותפיסת מחשב עלולים לפגוע קשות בפרטיות המחזיק במחשב ובפרטיות צדדים שלישיים....לאור מערכת האיזונים המורכבת בנוגע לחיפוש ותפיסת מחשב, קבע המחוקק עוד ב-1995 עם חקיקת חוק המחשבים התשנ"ה - 1995....דינים מיוחדים למצבים אלה. לגבי חיפוש במחשב ובחומר מחשב, נקבע כי אין לבצע את החיפוש אלא בצו שופט המציין במפורש את ההיתר לחדור לחומר מחשב ואת תנאי החיפוש ומטרותיו".

זאת ועוד בעניין אוריר, פסקה 17, קבע כב' השופט י. אלרון, כי על המחוקק הישראלי ליתן דעתו לסוגיה זו:

ממילא, אין צורך להכריע בשאלה אם ניתן היה להסתפק בהסכמת המבקשים אילו הייתה עונה על התנאים למתן "הסכמה מדעת" כהגדרתה בעניין בן חיים. מכל מקום, אעיר כי מדובר בסוגיה סבוכה ומורכבת, אשר ראוי כי המחוקק ייתן עליה את דעתו ((ראו גם: רע"פ 9446/16 התובעת הצבאית הראשית נ' סיגאוי [פורסם בנבו] (19.6.2017) (להלן: עניין סיגאוי); וכן ראו סעיף 90 להצעת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - המצאה, חיפוש ותפיסה), התשע"ד-2014, ה"ח הממשלה 574 (להלן: הצעת חוק המצאה חיפוש ותפיסה)). (ההדגשה אינה במקור).

על יסוד כל האמור לעיל, אני קובע, כי נפל פגם בבדיקת מצלמות האבטחה, והפקת התכנים מהן, וכי היה על היחידה החוקרת לקבל צו-חיפוש על-מנת לערוך את פעולות החקירה האמורות.

33. לטענת הנאשם, די בעובדה, כי לא ניתן צו-חיפוש על-מנת לפסול את הראיות שהתקבלו ממצלמות האבטחה, ולזכותו מן העבירה בה הוא מואשם.

אין בידי לקבל זאת ואפרט:

דוקטרינת "פירות העץ המורעל" לא התקבלה בשיטת המשפט הישראלית, ותחתיה אימץ בית המשפט העליון בעניין יששכרוב, את כלל הפסלות היחסית, אשר מעניק לבית המשפט שיקול-דעת בשאלת פסילת ראיות.

אפנה לחוות-דעתה של כב' הנשיאה, השופטת א. חיות ב-ע"פ 4988-08 פרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד סה(1) 626 (להלן: "עניין פרחי"):

"אולם, הדוקטרינה שאומצה בשיטתנו המשפטית על-פי הלכת יששכרוב היא הדוקטרינה היחסית המותרת לבית המשפט שיקול דעת בפסילת הראיה בהתחשב בנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. לצורך הפעלת שיקול דעת זה יש לתור אחר "איזון ראוי בין ההגנה על זכויות הנאשם ושמירה על הגינות ההליך הפלילי וטוהרו, לבין ערכים ואינטרסים נוגדים ובהם - ערך גילוי האמת, הלחימה בפשע הגואה וההגנה על שלום הציבור ועל זכויותיהם של נפגעי עבירה" (שם, 556). השאלה הרלוונטית המצריכה תשובה בהקשר זה היא בעיני השאלה - האם קבלת הראיה תהפוך את המשפט בכללותו לבלתי הוגן (ראו לעניין זה גישת בית הדין האירופי הנזכרת בהלכת יששכרוב, בעמ' 553). בהקשר זה יש לזכור כי הגינות ההליך אין משמעה רק הגינות כלפי הנאשם אלא גם כלפי נפגעי העבירה והציבור בכללותו הזכאים לקבלת הגנה מפני פגיעה בשלומם, בביטחונם או בכבודם כבני אדם. וכדבריו הקולעים של הנשיא שמגר בדנ"פ 3750/94 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(4) 621, 630 (1994): "ההגינות בהליך, אשר אחריה אנו תרים, היא לא רק הגינות כלפי הנאשם, אלא גם כלפי מי שמבקש עזרתה של החברה כדי שתסיק מסקנות מביזוי והשפלתו כאדם".

דוקטרינת הפסלות הפסיקתית, שנקבעה, כאמור, על-ידי כב' הנשיאה (בדימוס), השופטת ד. בייניש, בעניין יששכרוב, מאפשרת לבית המשפט לפסול ראייה בהתקיים שני תנאים מצטברים, עיינו שם, בפסקה 63:

"הנחת המוצא בשאלת קבילותן של ראיות היא זו הנוהגת עימנו מאז ומתמיד, ולפיה ראיה שהיא רלוונטית - קבילה במשפט. עם זאת, לבית-המשפט מסור שיקול-דעת לפסול קבילותה של ראיה בפלילים, אם הוא נוכח לדעת כי הראיה הושגה שלא כדין וכי קבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן החורגת מגדרה של פיסקת ההגבלה.

הנה כי כן, בהתאם לדוקטרינה הפסיקתית, פסילת קבילותה של ראיה בפלילים בשל דרך השגתה, תלויה בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: האחד- כי הראיה הושגה שלא כדין; והשני- כי קבלת הראיה במשפט תפגע משמעותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לתנאי פיסקת ההגבלה. יודגש כי בהתאם "למודל המניעתי" עליו עמדנו, מיועדת פסילת הראיה למנוע פגיעה שלא כדין בזכות להליך הוגן עקב קבלת הראיה במשפט - פגיעה שהיא מובחנת ונפרדת מהפגיעה הראשונית בנאשם שהושלמה בעת השגת הראיה".

ב- רע"פ 3829/15 ירדאו קסאי נ' מדינת ישראל (20.12.18) (להלן: "עניין קסאי"), פירט כב' המשנה לנשיאה, השופט ח. מלצר, בפסקה 33, מהם תנאים אלו:

"התנאי הראשון - לפיו הראיה הושגה שלא כדין על-ידי רשויות אכיפת החוק, וקיימת זיקה בין הפעלת האמצעי הפסול לבין השגת הראיה;

והתנאי השני - לפיו קבלת הראיה תפגע מהותית בזכות הנאשם להליך הוגן, שלא על-פי תנאי "פיסקת ההגבלה" החוקתית. במסגרת תנאי זה, בית המשפט ישקול, בין היתר, את אופי וחומרת אי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראיה; את מידת ההשפעה שהיתה לאמצעי הפסול

על אמינות הראיה, את מהות העבירה ואת הנזק והתועלת החברתיים הכרוכים בפסילת הראיה (ראו: עניין יששכרוב, בפיסקאות 63-74 לפסק דינה של השופטת ד' ביניש (כתוארה אז); עניין פרחי, בעמ' 642; ע"פ 4109/15 מירז נ' מדינת ישראל, בפיסקה 23 לפסק דינו של השופט צ' זילברטל (09.07.2017); ע"פ 2868/13 חייבטוב נ' מדינת ישראל, בפיסקאות 87-88 לפסק דינו של השופט א' שהם (02.08.2018)).

מבחינה מעמיקה של התשתית הראייתית באספקלריה של התנאים שנקבעו בעניין יששכרוב, סבור אני, כי הראיות שהתקבלו באמצעות שימוש משטרת ישראל במצלמות האבטחה, אינן עומדות בשני התנאים המצטברים שנקבעו בעניין יששכרוב, לצורך פסילת קבילותן, ומשכך אין לפסלן.

באשר לתנאי הראשון וכמפורט לעיל, סבורני, כי הסרטונים והתמונות שהופקו ממצלמות האבטחה, מבלי שיינתן צו-חיפוש על-ידי בית משפט, עומדים בתנאי הראשון, משמע, מדובר בראיה שהושגה שלא כדין.

כך שהתנאי הראשון של מבחני דוקטרינת הפסלות הפסיקתית מתקיים.

לצד זאת סבורני, כי התנאי השני, אינו מתקיים בענייננו, קרי: קבלת הראיה לא פגעה פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן. בעניין יששכרוב נקבעו שלוש קבוצות עיקריות של שיקולים רלוונטיים להכרעה בסוגית קבילות הראיות שהתקבלו, ואפנה לבחנם כעת:

קבוצת השיקולים הראשונה נטועה באופיה ובחומרתה של אי-החוקיות, אשר הייתה כרוכה בהשגת הראייה. בענייננו, השגת הראיה לא הייתה כרוכה בפגיעה חמורה בזכות-יסוד מרכזית של הנאשם, רשויות החקירה פעלו בתום-לב, ללא כוונת זדון, וברי, כי לא היה כל ניסיון מצידם "להפליל" את הנאשם, הואיל וכטענת ב"כ המאשימה, בעת השימוש במצלמות האבטחה, זהותו של הנאשם כלל לא הייתה ידועה להם, ועולה מן העדויות, כי השוטרים סברו, כי די בקבלת הסכמתם של נציגי העירייה וסרוג'י על-מנת לעשות שימוש במצלמות האבטחה.

בנוסף, דומה, כפי שאפרט בהמשך, כי על אף השימוש בתכנים שהופקו ממצלמות האבטחה, עמד הנאשם על כך שדמותו של המצית אינה דמותו.

קבוצת השיקולים השנייה, על-פי עניין יששכרוב, היא מידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראייה שהושגה. בענייננו, גם הואיל ומדובר בראיות חפציות, הן אמינות, ובעלות קיום נפרד ועצמאי מאי-החוקיות שכרוכה הייתה בהשגתן.

הקבוצה השלישית היא הנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילת הראייה. בענייננו, סבורני, כי המחיר החברתי הכרוך בפסילת הראייה גבוה מן התועלת שתצמח מן הפסילה, הואיל והיא עלולה לפגוע בלחימה בפשע ובהגנה על שלום הציבור

אפנה שוב לדבריה של כב' הנשיאה, השופטת א. חיות בעניין פרחי:

"במקרה דנן אני סבורה כי אל מול העובדה שההשוואה הראשונה הפסולה הובילה לחקירת המערער בחשד לביצוע עבירות המין יש להציב שורה של שיקולים הפועלים לטובת קבילותן של הראיות הנגזרות. בהקשר זה יש ליתן משקל לעובדה כי הרשות לא פעלה באופן מכוון וזדוני בהשגת הראיה הפסולה ומדובר, כפי שתואר, בהתנהלות תמת לב של סנ"צ זמיר. עובדה זו אין

בה אמנם כדי להכריע את הכף, אך בנסיבות המקרה היא נושאת משקל מסוים לעניין קבילות של הראיות הנגזרות. כמו כן יש לייחס משקל לעובדה כי אי החוקיות שבה נגועה ההשוואה הראשונה אין בה כדי להשפיע על מהימנותן של הראיות הנגזרות ואמינותן אינה מוטלת בספק. ולבסוף, דומני כי המחיר החברתי הכרוך בפסילת הראיות הנגזרות במקרה דנן גבוה מן התועלת האפשרית שתצמח מפסילתן".

על יסוד כל האמור לעיל, אני קובע, כי על אף שהראיות שהופקו ממצלמות האבטחה הושגו שלא כדין, לא נפגעה זכותו של הנאשם להליך הוגן במסגרת פסקת ההגבלה, ומשכך, סבור אני, כי יש לקבל ראיות אלו, וכך אני מורה.

34. משקבעתי, כי אין לפסול את הראיות שהתקבלו באמצעות השימוש במצלמות האבטחה, אפנה כעת לבחון את מלוא התשתית הראייתית שהוצגה בפניי, ולהכריע האם די בתשתית זו על-מנת לקבוע במידת הוודאות הדרושה בהליך הפלילי, כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת ההצתה המיוחסת לו בכתב-האישום.

35. ראשית, יש להדגיש, כי עולה בבירור מן התשתית הראייתית, כי המאשימה לא הצליחה להוכיח מניע להצתת רכבו של המתלונן על-ידי הנאשם.

הן המתלונן, והן הנאשם ובני-משפחתם העידו, כי אין ביניהם כל היכרות מוקדמת, והמתלונן אף עמד על כך שהוא לא אויים בכל צורה, עובר לאירוע ההצתה.

אפנה להודעתו הראשונה של המתלונן מיום 19.07.2020 (ר' ת/46), ובה נאמר, כי הוא אינו חושד באיש, הואיל והוא אינו מסוכסך עם איש, וכן להודעתו השנייה מיום 22.07.2020 (ר' ת/47), וממנה עולה, כי המתלונן לא מכיר את הנאשם. בנוסף אפנה להודעתו של מר פיראס (חוסין) אשקר, אחיו של המתלונן, מיום 22.07.2020 (ת/48).

בנוסף, אפנה גם להודעתו של הנאשם במשטרת ישראל, מיום 23.07.2020 (ת/א2).

נפקותו של מניע לביצוע עבירה, נדונה בבית המשפט העליון לפני עשרות שנים, ונקבע, כי הגם שהמניע אינו מהווה את אחד מיסודות העבירה, הוא מהווה ראייה נסיבתית נוספת להוכחת ביצועה.

אפנה ל-ע"פ 728/84 חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 617:

"ברצוני להבהיר, שיש להבדיל הבדל היטב בין שני דברים נפרדים: (א) שהמניע אינו מהווה יסוד מיסודות העבירה: סעיף 16 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ומבחינה זו ניתן לומר כי משפטית אין הוא רלוואנטי; (ב) ברם, משהוכח קיומו של מניע, הוא מהווה ראייה נסיבתית נוספת להוכחת ביצועה של העבירה המיוחסת לנאשם, כחלק בלתי נפרד מהחומר המפליל של

התביעה".

מאידך, גם להיעדר מניע קיימת נפקות לא מבוטלת, ואפנה לדבריו של כב' השופט י. עמית ב-ת"פ (חי') 230/03 מדינת ישראל נ' שאמי (12.09.2004):

"המניע אינו מיסודות העבירה, ברם משהוכח קיומו של מניע, הוא מהווה ראיה נסיבתית נוספת במכלול הראיות - ע"פ 728/84 שמעון חרמון נ. מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 617, 619. כך גם היפוכו של דבר, היעדר מניע עשוי להוות ראיה נסיבתית לזכות ההגנה.

סיטואציה של שני אנשים המשוחחים ביניהם בשלווה, שכלל הידוע אין ביניהם יחסים קודמים או סכסוך, ולפתע האחד שולף סכין ודוקר את רעהו באור יום ובנוכחות עד ראיה, ללא מניע ידוע - היא סיטואציה שיש לבחון במשנה זהירות". (ההדגשה אינה במקור).

וכך גם בענייננו, עת לטענת המאשימה מדובר במצב בו יוצא אדם באישון ליל מביתו, נוסע כ-700 מטרים, מצית רכב, וכל זאת **ללא מניע ידוע**.

סבורני, כי נוכח האמור לעיל יש לבחון את התשתית הראייתית במשנה זהירות.

36. הלכה למעשה, מפרשת התביעה, וסיכומיה עולה, כי עיקר ראיות המאשימה, או שמא נאמר כולן, נשענות על התכנים שהופקו ממצלמות האבטחה, בהן נראה הנאשם, עת הוא יצא מפתח ביתו רכוב על אופניים חשמליים ושקית שחורה תלויה על הכידון, כשהוא לבוש חולצה אפורה עם פסים כתומים, וכיתוב של ליגת האלופות.

בהמשך, אליבא דמאשימה, תיעדו מצלמות האבטחה של עיריית עכו את כל המסלול של הנאשם באופן ברור ורציף, דרך הסמטה של תעלת למאנש ודרך הארבעה, עד למקום הצתת הרכב, ומצלמות האבטחה של סרוג'י אף תיעדו את הנאשם, כך נטען, בעת ביצוע ההצתה עצמה. לפיכך, סברה המאשימה, כי הדמות הנראית בתמונות, מציתה את הרכב, היא דמותו של הנאשם.

לעניין זה שמה המאשימה דגש על מספר סוגיות: העובדה שאימו של הנאשם וזוגתו, זיהו בתמונות האמורות, כי היה זה הנאשם שיצא מפתח ביתו, העובדה, כי הבגדים שלבש הנאשם ונתפסו הם זהים לבגדים שלבש הנאשם בסרטונים שהופקו ממצלמות האבטחה, וכן העובדה, כי בחקירותיו במשטרת ישראל, זיהה הנאשם את עצמו לכל אורך המסלול מלבד ברגע ההצתה, בניגוד לעדותו בפני בית המשפט, ולפיכך, כך נטען, עדותו אינה מהימנה.

בנוסף, סבורה המאשימה, כי איתור שקית שחורה ובה בקבוק עם שאריות חומר דליק בפח-האשפה על-יד ביתו של הנאשם, לאחר שבמצלמות האבטחה תועד הנאשם זורק שקית שחורה לפח-האשפה הצמוד לביתו, היא ראייה מסבכת.

משמע, דומה, כי מלבד ראיית הזיהוי ממצלמות האבטחה, הראיות האחרות הן ראיות נסיבתיות, אשר אינן מובילות בוודאות הנדרשת בהליך הפלילי למסקנה, כי הנאשם הוא זה שביצע את עבירת ההצתה. בעניינו אף סבורני, כי גם ראיית הזיהוי עצמה היא נסיבתית, ואינה יכולה לבסס הרשעה, ואפרט:

37. הגם שתכנים שהתקבלו ממצלמות אבטחה, לרבות תמונות וסרטונים, נחשבים כ"ראייה בכתב", פסיקת בית המשפט העליון קובעת, כי יש לבחון את מהימנותה ומשקלה, ככל ראייה אחרת. לשם כך נקבע מבחן דן-שלבי, אשר יוכל לסייע לעוסקים במלאכת ההכרעה.

אפנה לדבריו של כב' השופט נ. הנדל ב-ע"פ 3055/18 אבו רקייק נ' מדינת ישראל (04.08.2020) (להלן: "עניין אבו רקייק") פסקה 5:

"כדי לגשת למלאכה נראה לי שנכון יהיה להסתייע במבחן כפול - פנימי וחיצוני. המבחן הראשוני הוא בחינה פנימית של עדות הזיהוי. השני, בחינה חיצונית... ברם, אף אם העדות מתקבלת מבחינה פנימית, עדיין יש צורך במבחן השני - בחינה חיצונית. דרכה בית משפט בוחן, בהנחה שהעד אומר אמת, מה המשמעות שיש לתת לעדות ומשקלה: נתונים אישיים של העד, נסיבותיו אירוע הזיהוי, היכרות מוקדמת בין העד לחשוד, תנאי הראות והתאורה, המרחק והזווית ממנה בוצעה הזיהוי ועוד".

ובהמשך, בפסקה 7:

"במבחן החיצוני טמון עיקר הקושי בתיק זה, שלו שני ראשים. האחד, האמצעי שבו ראה העד את החשוד - סרטון מצלמת אבטחה. השני, מידת החשיפה של החשוד לעד המזהה, במובן זה שלא ניתן היה לראות את פניו. אשר לקושי הראשון, אין אנו עוסקים בראיית זיהוי "רגילה". בטחונו העצמי הגבוה של השוטר ביחס לזיהוי לא נובע מהתרשמות ישירה וחיה של האירוע אלא מצפייה בהקלטה. הוא לא נכח במכולת ביחד עם החשוד. לא הייתה לו את היכולת לעקוב אחר החשוד או לבחון את הליכתו, פניו וגופו מזוויות שונות וממרחקים שונים. הוא לא שמע את קולו. אפילו כמות הזמן בה היה יכול לצפות באותו אדם ברציפות לא הייתה נתונה לשליטתו. כל שהיה לו הוא המצלמות שמותקנות בחנות - מצלמות אשר מותקנות במקום אחד ומצלמות מזווית אחת ללא תזוזה. כמובן שגם איכות הצילום אינה דומה להתרשמות ישירה וחיה של עד הרואה בעיניו את החשוד.

הקושי השני בתיק זה הוא המידה שבה ניתן לראות את פני החשוד בסרטונים. כפי שנכתב בעניין פרעוני "בבוא בית משפט לבחון משקל של עדות מזהה, חובה עליו להפעיל ביקורת עצמאית. העניין נכון ביתר שאת במשפט הפלילי השואף להימנע מהרשעת החף מפשע" (פס' 6 לחוות דעתי, ההדגשה הוספה). אצלנו סרטון מצלמות האבטחה, שבית המשפט יכול לעיין בו בדומה לעד המזהה, מהווה כלי לערוך ביקורת עצמאית זו באופן אפקטיבי. צפינו מספר פעמים בסרטונים הקצרים. ברם - וכאן נעוץ הקושי המרכזי - לא ניתן לראות את פניו של החשוד

בסרט. במשך כל הזמן שהיה החשוד מצולם, בכל המצלמות השונות, הוא לבש קפוצ'ון שכיסה את ראשו והסתיר את פניו. בחלקים קצרים מאוד של הסרטונים ניתן להבחין, לכל היותר, בצורת פנים כללית ומטושטשת. אך בשום אופן לא ניתן להצביע על מאפיינים אישיים של החשוד, שניתן לזהות באמצעותם כי מדובר במערער. (ההדגשה אינה במקור).

בענייננו, סבורה המאשימה, כי ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת בהליך הפלילי, כי הדמות שנראית מציתה את הרכב היא דמותו של הנאשם, הואיל ואותה דמות שנראית יורדת מאופניים חשמליים, שעליהם תלויה שקית שחורה, ומציתה את הרכב, לבושה בבגדים זהים לאלו שלבש הנאשם, בתמונות, בהן ניתן לזהותו. עוד סבורה המאשימה, כי הואיל ומצלמות האבטחה עוקבות, לכאורה, אחר הנאשם מפתח יציאתו מן הבית, עובר לאירוע ההצתה ועד לחזרה לביתו, ברי, כי מדובר בנאשם.

אין בידי להסכים לכך, ואני סבור, לאחר שצפיתי ארוכות בסרטוני האבטחה, ובתמונות, כי לא ניתן לקבוע במידת הוודאות הדרושה בהליך הפלילי, כי אותה דמות שנראית מציתה את הרכב, היא הנאשם.

ראשית, אדגיש, כי מצפייה בסרטונים המלאים שהופקו ממצלמות האבטחה ממכולת סרוג'י (ת/12), וכן בתמונות המודפסות (ת/11א), עולה, כי לא ניתן לראות את פניו של הנאשם, ולא ניתן לזהות בבירור, כי הדמות שנראית שם, ואשר הציתה בהמשך את הרכב לבשה בגדים זהים לאלו של הנאשם, גם בשל המרחק ואיכות התמונות.

אציין, כי קיימים סרטונים ותמונות מארבע מצלמות של סרוג'י: במצלמה מס' 1, ניתן לראות דמות רכובה על אופניים ברחוב דרך הארבעה, לבושה ומכוסת ראש בברדס, ושקית תלויה על כידון אופניה, עת היא חולפת על-פני מצלמות האבטחה בשעה 02:55:33, ויודגש, כי הדמות אינה ניתנת לזיהוי.

במצלמות מס' 2-4 ניתן לראות את הדמות חוצה את הכביש על אופניה, חולפת על פני אי תנועה מגודר (מעקות עם פתח מעבר), ומגיעה לצידו השני של הרחוב, ומציתה את הרכב בהתאמה. אדגיש, כי גם בתמונות אלו, לא ניתן לזהות כלל ועיקר, כל פרט זיהוי, לרבות לא פנים, או מבנה פנים.

בנוסף לתכנים שהופקו ממצלמות האבטחה של סרוג'י, הופקו גם סרטונים ותמונות ממצלמות האבטחה של עיריית עכו (ת/10 ו-ת/10א).

מעדותו של עד-תביעה מס' 1 (מס' 10 ברשימת עדי-התביעה) מיום 09.12.2020 (עמ' 6, שו' 39 8-17), עולה, כי תחילת האירוע נעשתה באמצעות מצלמות האבטחה של סרוג'י, הואיל ומצלמות אלו קרובות יותר למקום ההצתה.

ש: 49. הארבעה 49. אוקי. בוא נדבר קצת על הארבעה, נתעכב כאן, ארבעה 49, מאיזו שעה עד איזו שעה בדקת את המצלמה הזאת?

ת: ברגע שראיתי אותו במכולת סרוג'י, יש לי, אני תוחם את הזמנים.

ש: אוקי. אז תחמת את הזמנים בהתאם למה שצפית במצלמת סרוג'י.

ת: לאירוע. אני ממשיך עם הזמנים, עם האירוע קדימה, כמה שאני צריך מבחינת,

ש: מה הכתובת של סרוג'י?

ת: גם, בדרך הארבעה, לא זוכר כתובת מדויקת, רשמתי אני חושב, לא זוכר. לא זוכר בדיוק את הכתובת המדויקת. דרך הארבעה זה סמוך ל-49, רק שהיא רואה יותר מקרוב את האירוע של ההצתה". (ההדגשה אינה במקור).

משמע, לטענת המאשימה, בענייננו הוצלב בין המידע שהתקבל ממצלמות האבטחה של סרוג'י לבין זה שהתקבל ממצלמות האבטחה של עיריית עכו. לעניין זה אף אפנה לדו"ח הסבר הגעה לזהות הנאשם מיום 27.07.2020, (ת/34), ממנו עולה, כי מבדיקה של מצלמות האבטחה של עיריית עכו עלה שהחשוד הגיע למקום רכוב על אופניים חשמליים, לבוש ברדס, שקית שחורה בידיו, התקרב לרכב, ולאחר מספר שניות נדלקה אש עוצמתית, והחשוד ברח מן המקום. עוד נכתב בדו"ח, כי באמצעות מצלמות האבטחה של עיריית עכו ומכולת סרוג'י, התחקתה משטרת ישראל אחר מסלולו של החשוד.

סבורני, כי יש בדרך זו שני קשיים עיקריים, ראשית, כפי שפירטתי לעיל, אף ממצלמות האבטחה של סרוג'י, שכאמור לעיל הן קרובות יותר למקום ההצתה, לא ניתן לזהות את הנאשם, ומשכך, ברי, כי ממצלמות עיריית עכו, המשימה קשה אף יותר.

שנית, בתמונה העליונה בעמוד מס' 11 (מוצג ת/10), אשר הופקה ממצלמות עיריית עכו, נראית דמות (שלטענת המאשימה היא דמותו של הנאשם), נוסעת על אופניה, סמוך לאי-התנועה ברחוב דרך הארבעה לכיוון הרכב, בשעה 03:02:08, אולם בתמונה בעמוד מס' 1, אשר הופקה ממצלמות האבטחה של סרוג'י (ת/11א) נראית הדמות ברחוב דרך הארבעה, במקום קרוב הרבה יותר לרכב בשעה 02:55:33 - כאן המקום להזכיר, כי צוין במוצג האמור במפורש, כי "על כל שעה המוצגת בסרטון, יש להוסיף 6 דקות לקבלת זמן אמת שעון ישראל", וכי מעל התמונה האמורה מצוין, כי זמן האמת הוא 03:01, ובאופן מדויק, זמן האמת בתמונה הוא 03:01:33.

יתרה מכך, בתמונה העליונה בעמוד מס' 4 למוצג ת/11א, בה נראית הדמות משעינה את האופניים סמוך לגדר על-יד הרכב, לאחר שכבר חצתה את הרכוב, מצוינת השעה 02:56:04, היינו 03:02:04.

נמצאנו למדים, כי בעוד הדמות, שלגרסת המאשימה היא דמותו של הנאשם נוסעת ברחוב דרך הארבעה בשעה

03:02:08, נוסעת דמות, שגם היא לטענת המאשימה דמותו של הנאשם, ברחוב דרך הארבעה, במקום קרוב הרבה יותר לרכב בשעה 03:01:33.

יתרה מכך, בעוד הדמות, שלגרסת המאשימה היא דמותו של הנאשם נוסעת ברחוב דרך הארבעה בשעה 03:02:08, לכוון דרום, דמות נוספת, שאלבא דמאשימה היא גם כן דמותו של הנאשם, כבר עומדת על-יד הרכב בשעה 03:02:04.

אציין, כי ממזכר מיום 27.07.2020 (ת10/ב), עולה, כי "בהקשר לאירוע פלא זה, לציין כי בצפייה במצלמות האבטחה של עיריית עכו ניתן לראות שוני בין הזמנים שמופיעים בצד עליון שמאל של המצלמות (כפי שמופיע במסך) לבין הזמנים המוצגים בחלק תחתון ימני של המצלמות (כפי שמופיע במסך) וההסבר לכך הוא ששעון העליון הוא זמן מצלמה והזמנים שמוצגים בצד תחתון ימני של המצלמות זה זמן מערכת שמוכון לזמן אמת. אין להתייחס לשעון המצלמה שמוצג בחלק עליון שמאלי שאינו מכוון לזמן אמת" (כך במקור), (ההדגשה אינה במקור).

זאת ועוד, מתחת לתמונה העליונה בעמוד מס' 11 (מוצג ת10/ב), אשר הופקה ממצלמות עיריית עכו, בה, כאמור לעיל, נראית דמות (שלטענת המאשימה היא דמותו של הנאשם), נוסעת על אופניה, סמוך לאי-התנועה ברחוב דרך הארבעה לכיוון הרכב, בשעה 03:02:08, כתוב "שעה 03:03 - מצית את רכבו של הקורבן (ראה מזכר נוסף שלי בתיק)". אציין, כי מדובר במזכר המצוין לעיל (ת10/ב).

משמע, עולה מן האמור, כי פרק הזמן שארך לנאשם להגיע מנקודה מרוחקת יותר לרכב ועד למועד ההצתה הוא 52 שניות, בעוד שמן התמונות, אשר הופקו ממצלמות האבטחה של סרוג'י (ת11/א), עולה, כי בשעה 02:55:41 (03:01:41 שעת אמת) חצה הנאשם את הכביש בנקודה קרובה הרבה יותר לרכב (תמונה עליונה עמוד מס' 3), והצית את הרכב בשעה 02:56:47 (03:02:47 שעת אמת) (תמונה תחתונה בעמוד מס' 5), כלומר פרק זמן דקה ו-6 שניות.

המאשימה לא נתנה כל הסבר לפערים אלו, ולא למותר לציין, את חשיבותו המכרעת של גורם הזמן בעת הסתמכות על מצלמות אבטחה.

38. בנוסף, בל נשכח, כי פסיקת בית המשפט העליון קבעה, כי בית המשפט רשאי לסמוך על מראה עיניו ועל התרשמותו בכל הנוגע לזיהוי הנאשם, ומצפייה מעמיקה, וכמפורט לעיל, סבורני, כי נותר ספק סביר, בנוגע להיותו של הנאשם, זה אשר הצית את הרכב.

אפנה לדבריה של כב' הנשיאה (בדימוס), השופטת מ. נאור ב-ע"פ 3151/08 דוידוב נ' מדינת ישראל (26.05.2010) (להלן: "עניין דוידוב"), פסקה 13:

"נעבור לטענת המערער לפיה לצורך הרשעתו של המערער אין תחליף להתרשמות ישירה של

בית המשפט מן הסרט. נקבע בעבר כי בית המשפט רשאי להתרשם מסרט וידאו ולקבוע על סמך מראה עיניו האם הנאשם שבפניו הוא האדם בסרט הוידאו (ראו למשל: ע"פ 2653/98 בן דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 529, 539 ואילך (1998); ע"פ 6864/03 רוקנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 657, 669 ואילך (2004); ע"פ 602/06 אברהם נ' מדינת ישראל, פסקאות 4-6 (טרם פורסם, 22.1.2007)). אולם, בית המשפט אינו חייב להתרשם באופן עצמאי, ומקל וחומר, כמובן שאין הוא חייב להכריע בשאלה האם הנאשם שבפניו הוא האדם שבסרט רק על סמך התרשמותו שלו".

יתרה מכך, בענייננו מן התכנים שהופקו ממצלמות האבטחה, אף לא ניתן לזהות מאפיינים אחרים של הנאשם, כגון: גובה, מבנה גוף, הליכה, ועוד.

ר' עניין דוידוב, פסקה 12:

"אכן, קשה לראות את פניו של התוקף-היורה בסרט. אולם, ניתן לזהות אדם גם על סמך מכלול מאפיינים של הופעתו מעבר לפניו: ההליכה שלו; פרופיל הפנים שלו; פאות לחייו; אפון; מבנה גופו; וכו'. בענייננו, אין קושי להתרשם ממאפיינים אלה בסרט האבטחה, ולכן אין מניעה עקרונית לזהות באופן וודאי את המערער כתוקף-היורה על אף שקשה לראות את פניו".

וכן לדברים שנאמרו ב-ע"פ 602-06 אברהם נ' מדינת ישראל (22.01.2007), פסקה 4:

"התרשמותו של בית המשפט ממראה עיניו הוא אחד "מכלי עבודה" החשובים העומדים לרשותו, והיא נדבך חשוב ומרכזי בקביעת מהימנות עדים, בחינת ראיות חפציות וכיו"ב. לא זו בלבד שבית המשפט רשאי לעשות שימוש בכלי זה, אלא שתפקידו השיפוטי מחייב אותו להיעזר במראה עיניו, וכל עוד לא מדובר בהתרשמות הדורשת מומחיות - אין בכך כלפסול".

39. הגם שהמשפט הפלילי מכיר באפשרות של הרשעת נאשם על סמך ראיות נסיבתיות, לא בכדי נקבע, כי על-מנת לעשות כן קיים הכרח, כי המסקנה המפלילה תהיה המסקנה ההגיונית היחידה העולה ממכלול הראיות הנסיבתיות.

דומני, כי טענת המאשימה, לפיה הואיל ונראה מן התמונות, כי ברשות מצית הרכב היו אופניים ושקית שחורה, והוא לבש בגדים דומים לאלו של הנאשם, וזאת בשים-לב לקשיים שעלו מן התכנים והזמנים שהופקו ממצלמות האבטחה, ואשר פורטו לעיל, הן ראיות נסיבתיות, אשר אינן מובילות בהכרח למסקנה, כי גרסת המאשימה היא הגרסה ההגיונית היחידה, שעולה בענייננו ממכלול הנסיבות, וכי לא ניתן לשלול גרסה חלופית מתקבלת על-הדעת.

אפנה לדבריו של כב' המשנה לנשיאה (בדימוס), השופט ס. ג'ובראן ב-ע"פ 2697/14 חדאד נ' מדינת ישראל (06.09.2016) (להלן: "עניין חדאד"), פסקאות 71-72:

עמוד 33

"כידוע, הראיה הנסיבתית נבדלת מהראיה הישירה בכך שהיא אינה מוכיחה במישרין עובדה הטעונה הוכחה, אלא היא מבססת נסיבה כלשהי - ממנה ניתן להסיק את דבר התקיימותה של העובדה. מכאן, שתהליך קביעת הממצאים העובדתיים בהסתמך על ראיות נסיבתיות נעשה בדרך של הסקת מסקנות הגיוניות מהנסיבות אשר הוכחו (ראו: ע"פ 8948/12 נמר נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (1.2.2016) (להלן: עניין נמר) [פורסם בנבו]; ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף, פסקה 96 (21.1.2015) [פורסם בנבו] (להלן: עניין קריאף). בשל מאפיין זה של הראיה הנסיבתית, מקובל לומר כי נלווה אליה קושי אינהרנטי מיוחד, שאינו מנת חלקה של הראיה הישירה, והוא קיומה האפשרי של טעות בעת הסקת המסקנות העובדתיות מהנסיבות אשר הוכחו (ראו: ע"פ 3652/14 כנעאני נ' מדינת ישראל, פסקה 51 (28.12.2015) (להלן: עניין כנעאני) [פורסם בנבו]; ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פסקה 150 (10.11.2011) [פורסם בנבו]; ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577, פסקה 7 (2003)).

הלכה ידועה היא כי ניתן להרשיע נאשם בהסתמך על ראיות נסיבתיות בלבד. לצורך הרשעה, יש הכרח כי המסקנה המפלילה תהיה המסקנה ההגיונית היחידה העולה ממכלול הראיות הנסיבתיות. זאת, לאחר שבית המשפט בחן את מכלול הראיות ואת הסבריו של הנאשם וגרסתו העובדתית החלופית באספקלריה של ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים. ככל שקיימת גרסה עובדתית חלופית, המועלית על ידי הנאשם או המתגלה מהעובדות אשר הוכחו בפני בית המשפט, ממנה עולה מסקנה אפשרית אחרת מלבד המסקנה המרשיעה, יהיה די בכך לשם זיכוי מהאשמה המיוחסת לו..."

פסיקת בית המשפט העליון קבעה מבחן תלת-שלבי ליישום העקרונות המתוארים לעיל בעת בחינתם של תיקים פליליים המבוססים על ראיות נסיבתיות בלבד, ר' עניין חדאד:

"בשלב הראשון של המבחן נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. שלב זה זהה במהותו לבחינתה של ראיה ישירה על ידי בית המשפט, ובמסגרתו נבחנת עוצמתן, מהימנותן ודיותן של הראיות, כדי להבטיח שהראיה היא ראיית אמת (ראו: ע"פ 8422/14 מוגאהד נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (10.5.2015) [פורסם בנבו] (להלן: עניין מוגאהד); עניין כנעאני, פסקה 52; עניין קריאף, פסקה 97).

בשלב השני נבחנת המסכת הראייתית כולה, כדי לקבוע האם היא מובילה למסקנה לכאורית לפיה הנאשם אכן ביצע את המעשים המיוחסים לו, בהסתמך על ניסיון החיים והשכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת מהן כשלעצמה אינה מספיקה לצורך הפללה, אולם משקלן המצטבר בהשתלבותן יחדיו הוא משקל ראייתי מפליל (ראו: ע"פ 6073/11 סגל נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (11.6.2012) [פורסם בנבו] (להלן: עניין סגל); ע"פ 9372/03 פון ויזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, פסקה 3 לחוות דעתה של השופטת א' פרוקצ'יה (2004); עניין נמר, פסקה 32).....

לבסוף, בשלב השלישי נבחנים הסברים חלופיים למערכת הראיות הנסיבתית, אשר עשויים לשלול את המסקנה המפלילה שקמה בשלב השני של הבחינה. על פי רוב, בית המשפט יבחן בשלב זה את התזה המפלילה של התביעה אל מול גרסתו העובדתית החלופית של הנאשם - ויקבע האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל את גרסתו והסבריו של הנאשם, או שיש בהם להקים ספק סביר באשמתו. ככל שלא קיים הסבר חלופי המתקבל על הדעת, והמסקנה המפלילה נותרת בגדר המסקנה ההגיונית היחידה, ניתן להרשיע את הנאשם בהסתמך על הראיות הנסיבתיות".

סבורני, כי עת בוחנים את התשתית הראייתית שהונחה בענייננו דרך זכוכית מגדלת של המבחן התלת-שלבי, עולה, כי אף אם הוא עובר את שני השלבים הראשונים, אין הוא עובר את השלב השלישי. משמע, גם אם התכנים שהופקו ממצלמות האבטחה, מצביעים על כך, שבחלק מן הזמן נצפה בהם הנאשם עצמו, ודומה, כי לדמות שנצפתה שמציתה את הרכב, יש אופניים ושקית שחורה, והיא לבושה בחולצה דומה לזו של הנאשם, לא ניתן לשלול את גרסתו של הנאשם.

40. יתרה מכך, גם לו ניתן היה לזהות, כי המצית לובש חולצה זהה, לזו שלבש הנאשם, עדיין לא היה בכך בהכרח, כדי לשנות מן התוצאה.

ואפנה לפסקה 13 בעניין אבו רקייק:

"בטרם סיום, אתייחס בקצרה לאחת מן הראיות שבית משפט קמא קבע כי הן מחזקות את ראיית הזיהוי - עדותו של המומחה שהשווה בין פרטי לבוש שנמצאו בביתו של המערער לבין פרטי הלבוש שעל גופו של האדם שצולם במצלמות האבטחה. התייחסות זו היא מעבר לנדרש, שכן אם אין משקל לראיית הזיהוי, ממילא אין די ביתר הראיות שהוצגו כדי להוביל להרשעה לבדן. עם זאת, לנוכח הכרעתו של בית משפט קמא בנקודה זו נדרשים הבהרה וחיזוק. כזכור, בביתו של המערער נמצאו ארבעה פרטי לבוש שמתאימים לאלה שלבש החשוד שצולם במצלמות. המומחה קבע כי פריטי לבוש אלה אינם ייחודיים כשלעצמם, אולם הצירוף של ארבעתם מצביע על "סבירות גבוהה מאוד שמדובר באותם פרטי הלבוש". עם זאת, המומחה ציין כי נתוניו מתייחסים לרמה הארצית, ולא השיב לשאלת ההגנה האם יתכן כי פרטי הלבוש המדוברים - כגון חולצה שחורה ומכנסי אדידס - נפוצים יותר בקרב בני גילו של המערער וביישובו, ומהי משמעות הנתון..... להשלמת התמונה, נכון לזכור נקודה נוספת במסגרת שקלול נתונים מעין אלה. בית המשפט המחוזי התייחס לקיומם של ארבעה פריטי לבוש, כמספר העומד בפני עצמו. אך מספר הפריטים כשלעצמו עלול להטעות, בשל קשר שעשוי להיות ביניהם. למשל, יתכן שנהוג יותר ללבוש יחד עם מכנסי אדידס חולצה שחורה, לעומת חולצות בצבעים אחרים. לא באתי להביע עמדה ביחס לדוגמא זו דווקא או לגבי המקרה הקונקרטי, אלא להדגיש כי לעיתים קיומם של שני סימני זיהוי דומים עלול לאבד מכוחו המספרי, שכן מבחינה סטטיסטית יש אחוז גבוה של התאמה בין הפריטים. המונח המקצועי הוא קיומה של תלות סטטיסטית בין הנתונים, והדבר מוכר במחקר". (ההדגשה אינה במקור).

זאת ועוד, עולה מצפייה בסרטונים ובתמונות שהופקו ממצלמות האבטחה, כי גם בשעה מוקדמת יותר באותו לילה, נצפה הנאשם רכוב על אופניים, ועליהם שקית שחורה.

41. דומני, כי נוכח האמור לעיל, היה על רשויות החקירה להוסיף ולחקור בעניין, לרבות באמצעות שליחת התכנים שהורדו ממצלמות האבטחה למעבדה דיגיטלית, או קבלת חוות-דעת מומחה לעניין, ואין בידי לקבל את טענת ב"כ המאשימה, כי בנסיבות שבענייננו לא היה צורך לעשות כן.

לטענת המאשימה, לא ניתן לקבל את גרסתו של הנאשם, לפיה בחלק-הארי של המסלול הוא אכן מזהה את עצמו, אולם את מעשה ההצתה מבצע אדם אחר הואיל והוא עצמו המשיך לכיוון אחר, מאחר שמדובר, כך נטען, בטענה שההיגיון הבריא והשכל הישר לא יכול לקבלה, מקל וחומר, עת מדובר בשעה 3:00 לפנות בוקר, והרחוב היה ריק מאדם. חלפו 8 דקות בלבד מהרגע שהנאשם יצא מפתח ביתו, כך טענה המאשימה, עד ששב אליו, ואין לקבל את טענת הנאשם, לפיה הוא הספיק בדקות ספורות אלו, לנסוע למרכז "רסקו", לשתות אלכוהול ולחזור הביתה.

דא עקא, המאשימה לא סיפקה, ולו בדל של ראיה, לטענות אלו. לא נערך שיחזור עם הנאשם, לא נבדקה, או למצער לא הוצגה בפני בית המשפט, כל בדיקה של גרסתו של הנאשם, והמסלול, שלטענתו הוא נסע בו, לרבות תיעוד ממצלמות אבטחה. אדגיש, כי בדיקה זו לא הייתה גוזלת משאבים רבים, הואיל וכפי שהתוודענו בתיק זה, העיר עכו מרושתת במצלמות אבטחה, הואיל והיא משתתפת בפרויקט "עיר ללא אלימות". בנוסף, אף אצין, כי צפייה במצלמות האבטחה, מצביעה על כך, שהרחובות לא היו ריקים מאדם כלל ועיקר.

יתרה מכך, מדו"ח הפעולה מיום 19.07.2020 (ת/3), עולה, כי בוצע סבב תחנות-דלק על-ידי צוות סמ"ג חוף, ונמצא, כי בתחנת הדלק "מנטה" בחוף-התמרים, מסר מתדלק בשם מוחמד כי מספר שעות קודם, הגיע לתחנת הדלק אדם, אשר פרטיו לא נרשמו, ותידלק ב"בקבוק או בג'ריקן". הגם שהמתדלק מסר, כי קיימות בתחנת הדלק מצלמות אבטחה, נמנעו רשויות החקירה מלקבל צו-חיפוש ולבדוק את מצלמות האבטחה האמורות.

בשל הסתמכותן של רשויות החקירה ושל המאשימה על הראיות הנסיבותיות, כפי שאלו פורטו בהרחבה לעיל, הן נמנעו מלערוך שיחזור עם הנאשם, כדי לבחון את גרסתו, לרבות בדיקת מצלמות האבטחה במסלול הנטען, לבחון את התמונות המעומעמות והמוחשכות בעת מעשה ההצתה באמצעות שליחתן למעבדה דיגיטלית, וקבלת חוות-דעת מומחה בנוגע אליהן. עוד ובנוסף יצוין, כי בגדיו של הנאשם לא נשלחו למעבדה על-מנת לבחון הימצאותם של שרידי אפר או חומרי בעירה, וכי מצלמות האבטחה בתחנת-הדלק "מנטה" לא נבדקו אף הן.

דומני, כי מצבור החסר האמור יצר "בורות" משמעותיים של היעדר מידע, במידה שפגעה באופן ממשי בהגנתו של הנאשם - היעדר שיכול היה לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר.

אפנה לדבריו של כב' השופט נ. סולברג ב-ע"פ 2840/17 **ניאזוב נ' מדינת ישראל**, (04.09.2018), פסקה 79:

"היטב ידעתי כי מלאכתם של חוקרי המשטרה אינה קלה כלל ועיקר. העומס רב. עלינו גם להישמר מפני חכמה שלאחר מעשה. ברם, האחריות המוטלת על כתפי החוקרים רבה וכבדה, החלטותיהם במהלך החקירה - אם לעשות, אם לחדול - עשויות להתברר מאוחר יותר כהחלטות הרות גורל... לא כל פעולת חקירה שאפשר היה לעשותה ולא נעשתה, 'מחדל' יקרא לה. יחד עם זאת, אל לנו לראות את קריאותיהם של הסניגורים 'מחדל-מחדל' כקריאותיו של הרועה 'זאב-זאב'. עלינו להידרש לטענה על מחדל חקירה, ... מחמת אותם עניינים - וענייננו בכללם - שאין מדובר בהם בקריאת שווא 'מחדל-מחדל'..." (ההדגשה אינה במקור).

וכן לדבריה של כב' השופטת (בדימוס), ע. ארבל ב-ע"פ 1645/08 פלוני נגד מדינת ישראל (03.09.2009), פסקאות 29-30, שם נקבע כי:

"טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון האם אכן התקיימו מחדלים שכאלה והאם קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו (ראו למשל: ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל (11.5.06) פסקה 35; ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל (4.6.06) פסקה 20 לפסק דינו של השופט לוי). משקלו של מחדל החקירה ביחס למכלול הראיות נבחן באופן שהיעדר ראיה הנובע ממחדל זה מיוחס לתביעה ויכול לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר (ע"פ 557/06 עלאק נ' מדינת ישראל (11.4.07) פסקה 29). במילים אחרות, עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבסס ספק סביר באשמת הנאשם שתוצאתו זיכוי. נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין (ראו למשל: ע"פ 6040/05 פלוני נ' מדינת ישראל (9.8.06) פסקה 10). אכן:

"אף לו נמצאו מחדלי חקירה, אין בעובדה זו כשלעצמה כדי להוביל לזיכוי של המערער. הלכה היא, כי אין מוטלת על התביעה החובה להציג את הראיה הטובה ביותר, ודי כי תציג ראיה מספקת. בסופו של יום, שאלת נפקותם של מחדלי חקירה מוכרעת בהתאם לנסיבות המקרה הפרטניות, תוך בחינת השאלה אם יש בתשתית הראייתית אשר הונחה לפתחו של בית-המשפט, כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה שיוחסה לו במידה הנדרשת בפלילים..." (ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל (13.5.09) (והפניות שם))." (שם, פסקה 29).

בהמשך נקבע כי:

"אם כן, מחדלי החקירה אינם עשויים עור אחד. ההתייחסות למחדל חקירה שלא ניתן לרפא את נזקו, את החוסר הראייתי שיצר ואת הפגיעה שבו בהגנת הנאשם, שונה מן ההתייחסות למחדל חקירתי אשר ניתן למזער השפעתו ולצמצמה. אכן, ישנם מחדלי חקירה אשר על אף שכמובן מוטב היה שלא יתרחשו, הם ניתנים לריפוי ושחזור בדרכים שונות, כגון תשאול בחקירה נגדית או זימון לעדות בבית המשפט מטעם ההגנה. ודוק: גם מחדלי חקירה מעין אלה עלולים להסב נזק להגנת הנאשם...יחד עם זאת, השלכותיהם של מחדלים מסוג זה תהיינה בדרך כלל פחותות מהשלכותיהם של מחדלי חקירה שכל פעולה שתבצע בזמן הווה לא תביא לשחזור חומר הראיות שנפגם בעטייהם". (ההדגשות אינן במקור).

42. אציין כי הגם שהנאשם טען בדבקות, לאורך כל החקירות כולן, כמו גם בעדותו לפני כי לא היה זה הוא שהצית את הרכב, לא נעלמו מעיני סתירות שעלו מן ההודעות במשטרת ישראל ומן העדות בבית המשפט, ואפרט:

ראשית, הגם שבמהלך החקירה ביום 23.07.2020, עת צפה הנאשם בסרטונים שהופקו ממצלמות האבטחה של סרוג'י נשאל מדוע ירד מאופניו לאחר שחצה את מעבר החצייה, ענה הנאשם **"לא יודע אולי הייתה לי סחרחורת"** (ר' עמוד מס' 10 להודעה, שו' 297), מיד תיקן הנאשם את דבריו ואמר בעמוד מס' 10 להודעתו, שו' 302 **"זה לא אני. אני לא הגעתי למקום הזה"**, ובהמשך, עת הוא אומת ועומת עם אמירה זו, ענה הנאשם: **"אני חשבת שזה אני שאני עובר אבל אני לא עברתי כך לא הגעתי לכיוון הזה"** (עמוד מס' 11 להודעה, שו' 309), ובשורה מס' 315 **"אני אומר לך שזה לא אני"**.

שנית, במהלך עדותו בבית המשפט, טען הנאשם, כי גם בחלק מן התמונות בהן זיהה עצמו במהלך החקירה, אין מדובר בו, הואיל והוא נסע למרכז "רסקו". בנוסף טען הנאשם, כי במהלך חקירותיו הופעל עליו לחץ, וכי הוא הרגיש לא טוב, ולא היה מרוכז.

סבורני, כי הדברים שאמר הנאשם בחקירתו אינם בבחינת הודאה חד-משמעית שלו, ואין בהם כדי להפחית, ולו במעט, מן הנטל המוטל על כתפי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר את אשמתו, וזאת בשים-לב למחדלים שפירטתי לעיל, ולמצבו הבריאותי של הנאשם במועדי החקירות במשטרת ישראל.

הגם שאיני מקבל באופן מלא את טענות הנאשם, הן בנוגע ללחץ שהופעל עליו במהלך החקירות במשטרת ישראל, והן בנוגע לכך, שבמהלך חקירתו הוא לא חש טוב, יש ליתן את הדעת לכך, שכפי שעולה הן מסיכום הביקור במחלקה לרפואה דחופה ב"מרכז הרפואי לגליל" מיום 21.07.2020, והן מדו"ח "פרטי ביקור במערכת בריאות וטיפול" בשב"ס מיום 23.07.2020, סבל הנאשם מערכי לחץ-דם גבוליים, עור לח, רעד בולט בידיים, וקיבל טיפול תרופתי סימפטומטי, וכן הומלץ על טיפול גמילה.

אדגיש, כי בחקירתו הראשונה, ביום 20.07.2020, לא הרגיש הנאשם, טוב, יחד עם זאת עולה, כי החוקרים הביאו לו מים, עשו הפסקה בחקירה, ולא המשיכו בה, עד שהנאשם אישר, כי ניתן להמשיך. בנוסף, אציין, כי מצפייה בסרטון תיעוד החקירה, מיום 23.07.2020, לא עולה כי הנאשם חש רע, ואף לא שהופעל עליו כל אמצעי לחץ. יחד עם זאת, וכאמור כבר לעיל, לא ניתן שלא להתייחס למצבו הרפואי של הנאשם במועדי החקירות.

43. באשר לשקיות השחורות, אשר נמצאו בפח-האשפה הסמוך לביתו של הנאשם, אעיר מספר דברים:

ראשית, עולה מעדותו מיום 10.12.2020, של עד-תביעה מספר 5 (מספר 9 ברשימת עדי-התביעה בכתב-האישום), רס"ב רועי חורדה, כי מדובר בפח-אשפה עירוני, וכי הואיל והוא היה מלא, נערך החיפוש כרבע שעה. אדגיש, כי דו"ח פעולה בנוגע לחיפוש בפח-האשפה נערך ביום 19.07.20 (ת/5), בשעה 16:10, משמע החיפוש בפח-האשפה התבצע כחצי יממה בלבד לאחר שהנאשם תועד זורק שקית שחורה לפח-האשפה

האמור, ועל אף זאת נדרשה לעד כרבע שעה על-מנת למצוא את השקית האמורה.

כמו-כן יודגש, כי לא נמצאה כל ראיה, אשר קושרת את הנאשם לשקית ולתוכנה, לא טביעות אצבע, ולא ממצאי DNA אחרים. ודוק, הנאשם לא נראה, והמאשימה ממילא לא טענה, כי הוא לבש כפפות עת זרק את השקית לפח-האשפה.

הגם שפסיקת בית המשפט העליון קבעה מימים ימימה, כי ככלל אין להיעדר טביעות אצבע משקל ראייתי (ר' ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל (12.05.1996)), "**הכלל הוא, שכוחן הראייתי של טביעות האצבע נעוץ בהימצאותן ולא בהעדרן**", דומני, כי בנסיבות המתוארות לעיל, עת מדובר בפח-אשפה כה גדול, עד כי היה צורך לחפש ולנבור בו כרבע שעה, מספר שעות בלבד לאחר ההשלכה הנטענת, ובשים-לב לקושי בזיהוי מוחלט, מחדלי החקירה, ולהיעדר המניע, יש גם לעובדה זו משקל בהכרעה.

אציין, כי על אף שעד-תביעה מספר 5 (מספר 9 ברשימת עדי-התביעה בכתב-האישום), רס"ב רועי חורדה, העיד ביום 10.12.2020, כי בחיפוש שערך בפח-האשפה נמצאו השקיות ובהן בקבוק של ליטר וחצי של חברת "נביעות" (כפי שאף צוין, בדו"ח פעולה מיום 19.07.20 (5/ת), דווקא מדו"ח תפיסת הממצאים עולה, כי מדובר בבקבוק מחברת "מי-עדן").

יתרה מכך, אף בדו"ח מסכם חקירת מז"פ מיום 20.07.2020 (36/ת) מצוין, כי הדגימה נלקחה מבקבוק של חברת "מי-עדן", ובתמונה נראה בקבוק של חברת "נביעות".

44. לא מצאתי, כי יש בעדויותיהן של אימו של הנאשם ושל זוגתו כדי להועיל למאשימה, וזאת מאחר שהנאשם לא הכחיש, כי היה זה הוא שתועד במצלמות יוצא מפתח ביתו. בנוסף, סבורני, כי בניגוד לאיכות התמונה הירודה בעת ביצוע מעשה ההצתה, כמפורט לעיל, בתמונות בהן נראה הנאשם יוצא מביתו, מדובר באיכות תמונה טובה בהרבה, אשר מאפשרת זיהוי של הנאשם, וכאמור, ממילא זיהה הנאשם את עצמו.

עוד ובנוסף, סבורני, כי הבגדים שנתפסו בביתו של הנאשם, אינם מבססים תשתית ראייתית נאותה, הואיל והנאשם הודה, כי הוא לבש את הבגדים הללו, במהלך הלילה בו אירעה ההצתה מושא כתב-האישום.

לצד זאת, אני דוחה את טענות בא-כוחו של הנאשם, לפיהן חרגה משטרת ישראל מן הסמכות, אשר ניתנה לה בצו-החיפוש, הואיל ובמהלך החיפוש לא נכחו שני עדים. ראשית, עולה מן התשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט, כי הנאשם ויתר על נוכחותם של שני עדים לחיפוש, ושנית, במהלך כל החיפוש נכחה זוגתו של הנאשם, ומספר דקות לאחר תחילת החיפוש הגיעה גם אימו של הנאשם.

ואפנה לדו"ח פעולה מיום 20.07.2020 (4/ת) ממנו עולה, כי בעקבות צו-חיפוש הגיעה משטרת ישראל לביתו, וכי

במהלך החיפוש נכחה במקום זוגתו של הנאשם, ובהמשך הגיעה לדירה גם אימו של הנאשם. הנאשם, כך נכתב בדו"ח, ביקש שלא יהיו נוכחים במהלך החיפוש עדים בדירה.

44. נוכח כל האמור לעיל עולה השאלה, האם במקרה שבענייננו הצליחה המאשימה להוכיח, כי עבירת ההצתה בוצעה על-ידי הנאשם במידת הוודאות הנדרשת בהליך הפלילי או שמא נותר בליבנו ספק סביר?

בל נשכח, כי מידת הוודאות הנדרשת בהליך פלילי, איננה ודאות מוחלטת, כי אם שכנוע מעל ספק סביר, וספק סביר מתקיים כאשר ההסתברות לחפות, בשים-לב לתשתית הראייתית המוצגת בפני בית המשפט היא ממשית, ואין די בהשערות תיאורטיות ורחוקות שמעלה המאשימה.

אפנה לדבריה של כב' השופטת (בדימוס) ד. דורנר ב-ע"פ 3974/92 אזולאי נ. מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565, פסקה 13:

"לסיכום, על בית המשפט לשקול את מארג הראיות המצביע לכיוון קיומה של העובדה המפלילה, לעומת הסבריו של הנאשם והסברים היפותטיים סבירים אחרים. אם ממכלול הראיות האפשרות להסיק קיום עובדה שאין בה אשמה של הנאשם היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת ממכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומה של העובדה שיש בה אשמת הנאשם - הרי שמכלול ראיות זה מספיק להוכחת האשמה בוודאות הדרושה במשפט הפלילי.

סבורני, כי בענייננו, כפי שפירטתי לעיל, מארג הראיות אינו מוביל למסקנה הגיונית אחת ויחידה המצביעה על אשמתו של הנאשם, ודומה, כי התשתית הראייתית שהונחה, כמו גם זו שלא הונחה בפני בית המשפט, בשים לב למחדלי החקירה, פער הזמנים בין מצלמות האבטחה השונות, העדר ראיות פורנזיות מסבכות והעדר מניע, מותירות את אותו הספק הסביר, שמא הנאשם אכן נסע לכיוון אחר ואותה דמות מטושטשת, שלא ניתן לזהותה, אינה דמותו.

ואפנה לדבריו של כב' השופט א. לוי ז"ל ב-ע"פ 7401/07 מדינת ישראל נ' פלוני (31.07.2008):

"הרציונל המקובל המסביר את הצורך בהצבת רף הוכחה גבוה, של "מעבר לספק סביר" המוטל על כתפי התביעה במשפט פלילי, מתבסס על העיקרון לפיו "מוטב לשחרר תשעים ותשעה אנשים שפשעו מאשר להרשיע חף מפשע אחד".... לדידי, רציונל זה מסביר אף את הצורך לאפשר לשופט היושב בדین להסתמך בסופו של דבר על צו לבו; זאת כאשר מצפונו מורה לו לזכות נאשם, אף אם אמות המידה הרציונאליות המקובלות מובילות למסקנה כי לא קיים ספק סביר באשר לאשמתו של נאשם".

45. על יסוד כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מעבירת ההצתה המיוחסת לו, וכמצוות סעיף מס' 182 לחוק

סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) התשמ"ב - 1982, הודעתי לנאשם, בפתח הדיון, על זיכוי.

ניתנה היום, ד' ניסן תשפ"א, 17 מרץ 2021, במעמד הצדדים.